

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 30 JANUARI 1931 N° 46

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

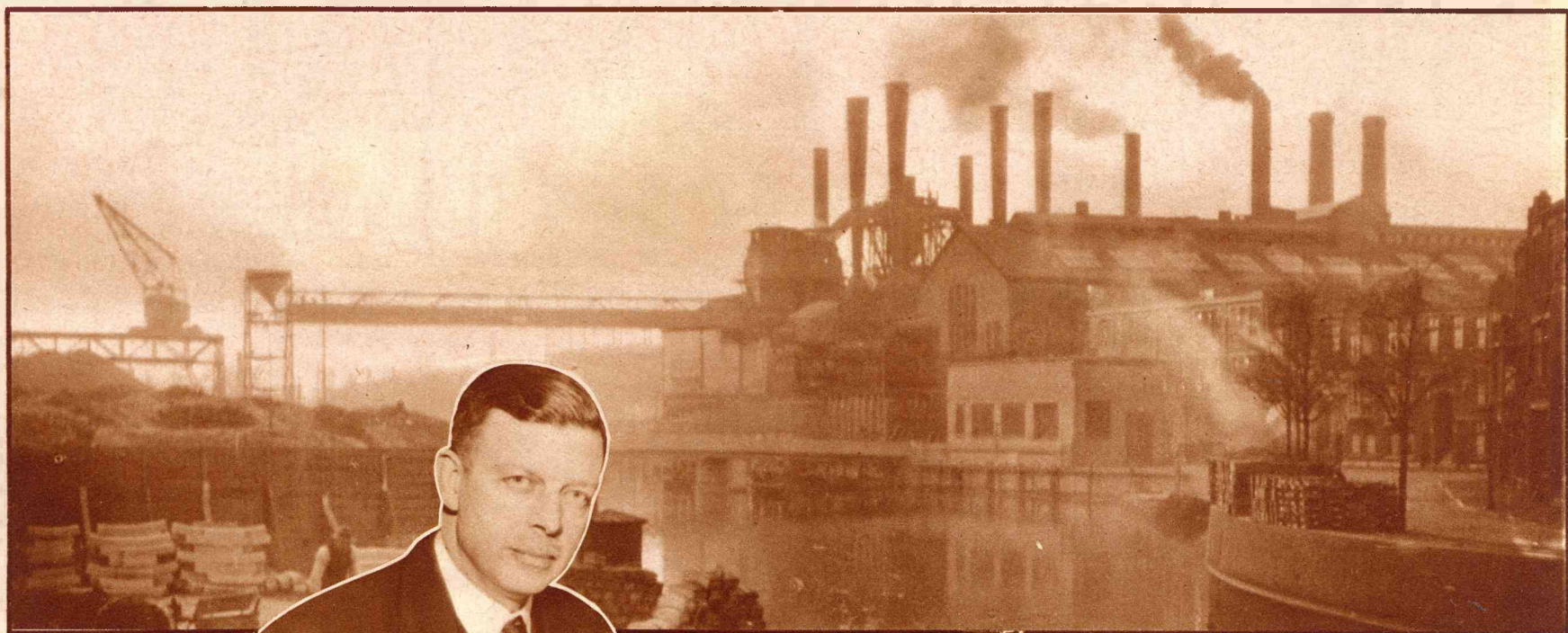
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 117283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

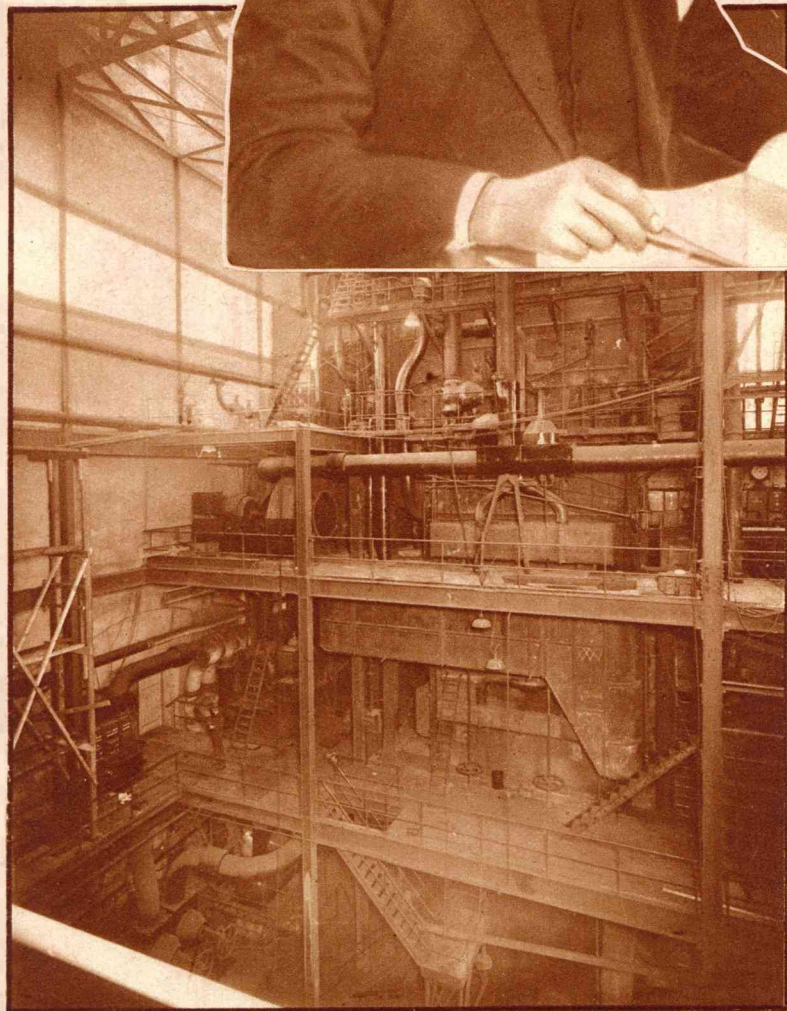

LEVENS-LENTE

Avondstemming bij de fabriek en het kolenopslag-terrein van ons vijftientwintigjarige G.E.B.

In de Hartkamers van

Ir. G. J. T. Bakker, sinds 1914 directeur van 't Gem. Electr. Bedrijf, onder wiens leiding de oorspronkelijke fabriek talrijke uitbreidingen onderging en er bij herhaling economischer werkwijzen, machines en ketels werden ingevoerd. Het is wel belangwekkend, even te vermelden, dat in dien tijd de stroomproductie vereenvoudigd werd.

Ons G.E.B. jubileert. Vijftientwintig jaren heeft de steeds verder uitgebreide centrale nu door de aderen van het omvangrijke, maar fijn bewerkte lichaam onzer stad die geheimzinnige kracht gestuwd, die thans onmisbaar geworden is voor beweging en functie van het machtige, wijdvertakte, snel kloppend organisme.

De stedeling, die dagelijks in elektrische trams rijdt, die dagelijks zijn elektrisch licht aan- en uitknijpt, die dagelijks met stofzuigers, strijkijzers en wie weet welke vernuftige elektrische instrumenten meer omgaat, die telefoneert, zijn haar elektrisch laat drogen, die de krant leest, welke met behulp van electro-motoren werd gedrukt, die het water drinkt, dat elektrisch werd opgepompt — ondervindt ieder oogenblik, bewust of onbewust, de onontbeerlijk geworden werking van die geheimzinnige kracht, die heel het moderne leven drijft.

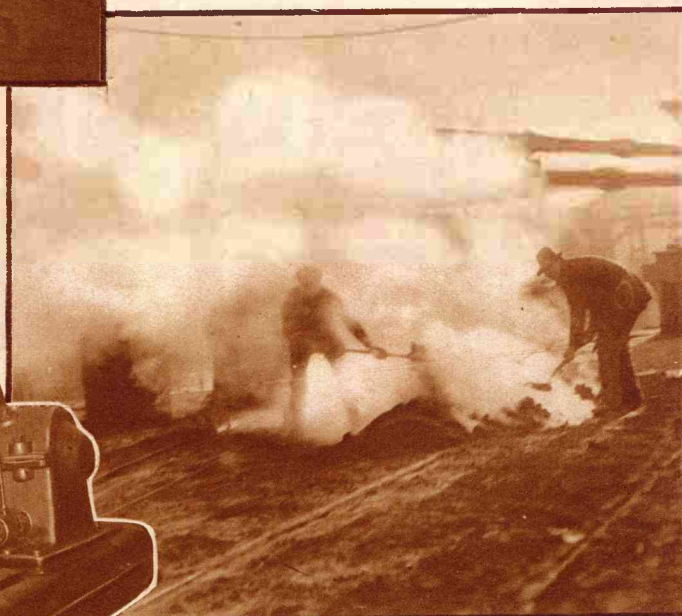
Als we nu maar eens konden beginnen met u te vertellen, wat electriciteit eigenlijk is! Als we ons daarvan maar niet dadelijk moesten afmaken met frases, met woorden.

Nu ja, electriciteit is een natuurkracht, is een stroom van electronen, is... nog veel meer. We kennen de eigenschappen van de electriciteit, en iederen dag bijna worden we daaromtrent nog weer iets wijzer — wij weten, hoe wij ze moeten opwekken, en hoe wij ze benutten kunnen, maar ze verklaren, het begrip nauwkeurig omgrenzen, dat kunnen we niet.

Het electriciteitsbedrijf beschikt natuurlijk over velerlei inrichtingen: de centrale, de onderstations (waar de stroom van 10.000 volt in een van 3000 wordt omgezet), de transformatorenhuisjes (waar de spanning van 3000 volt wordt omgezet in die van 208/120), en dan dat veelmazige web van leidingen in onze straten en huizen. De plaatsruimte en het slechte weer dwongen ons echter, ons bij het fotografeeren dezen keer te beperken tot de fabriek, de centrale.

Herinnert u zich de Herzmachine uit Metropolis? Hieraan moesten wij even denken, toen wij midden tus-

schen deze machtige, dreunende machine-reuzen stonden, die de kracht leveren voor al wat er beweegt in de grootste fabrieken, voor het verkeer van trams en treinen, voor alle verlichting en voor al het comfort onzer moderne huizen — en toen wij tot de ontdekking kwamen, dat juist dit bedrijf, de bron van kracht voor heel dat stads- en industrie-leven, met zoo uiterst weinig personeel wordt op gang gehouden. Of beter: gecontroleerd, want voorzover men zien kan, bestaat de taak van bijna ieder, die

Een der grootste turbo-generatoren, gezien aan de zijde van den generator (draaistroomdynamo). Het linksche gedeelte der machine is de turbine, waar de stoom de as voortdrijft met een snelheid van 3000 omwentelingen per minuut. In den generator, den zwaren cylinder op den voorgrond, is het, dat door de snelle wenteling de electriciteit wordt opgewekt.

Een der beide nieuwste groote ketels met bedieningsgalerijen. Onder is het aschgedeelte, op de eerste étage de vuurhaard, waarin de automatisch aangevoerde poederkool onder het vallen en verstuiwen verbrandt; daarboven de eigenlijke ketel, bestaande uit buizenstelsels.

Een schilderachtig kijkje op 't afkoelen der asch, afkomstig van de roosterketels; daarboven de pijpleidingen, die de asch der poederkool-ketels door middel van 'n waterspoeling afvoeren: 'n typische tegenstelling tusschen oud en modern bedrijf.

het Stadsleven

De moderne wijze van straatverlichting door middel van Berlage-lichtmasten, zooals die toegepast zijn aan den Kanaalweg.

daar werkzaam is, slechts in uitkijken, opletten, of de reeksen van contrôle-instrumenten, die, uitermate gevoelig, in elk onderdeel van dit bedrijf den stand van zaken aantoonen, geen afwijking aanwijzen in de werking der automatische inrichtingen, die langzamerhand de menschenlijke spierkracht hebben vervangen.

En dan loopt er wel eens een mannetje rond met een oliekannetje en er neemt wel eens iemand een bezem op in het ketelhuis om wat verstoven asch bijeen te vegen — maar al het werk doen de velerlei instrumenten aan de loeiende ketels en de glanzende, brommende machines in de groote hal zelf.

Van het stoken af geschiedt alles automatisch — en zelfs de aanvoer van de steenkool en van het voedingwater geschiedt voor het grootste gedeelte automatisch. In de drie uitgebreide ketelhuisen kunnen geregeld 16 ketels maximaal gezamenlijk voor de stoomproductie zorgen, die des winters meer dan 400.000 K.G. steenkool per dag verwerken. Dat wil dus zeggen een spoortrein van veertig wagons à 10.000 K.G. elk. Over 1930 bedroeg het totale kolenvverbruik 113.000.000 K.G.

Elk der twee grootste ketels (zooals men weet, is er voorgesteld, binnenkort nog twee zulke machtige machines, die men niet langer den simplen naam van ketels geven kan, bij te plaatsen à raison van f 1.250.000) heeft een stoomproductie van maximaal 65.000 K.G. per uur.

Nauwkeurig geregeld komen de kolen automatisch op de groote, langzaam voortbewegende kettingroosters van de oudere ketels.

Ze zijn juist verteerd, wanneer ze onder den ketel door aan de andere zijde zijn aangekomen, waar het kettingrooster naar onder afbuigt, en de asch er dus afvalt.

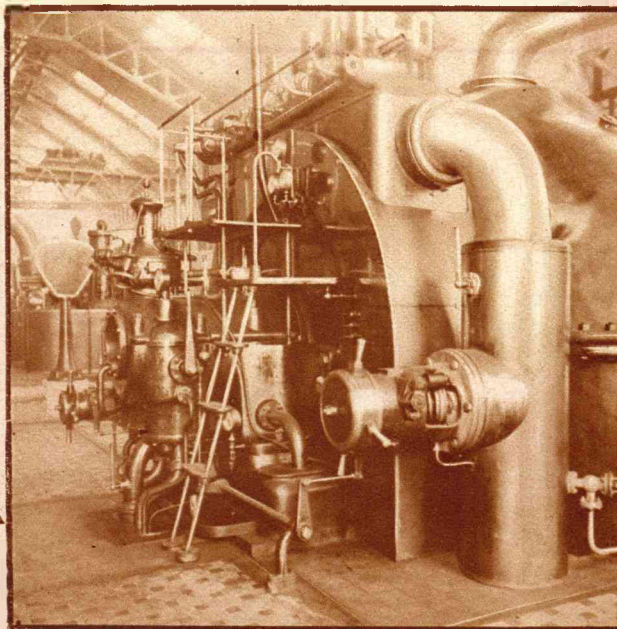
In de nieuwere ketels wordt alweer automatisch poederkool door de verbrandingsruimte verstoven, die in het vallen ontvlamt, haar hitte ontwikkelt, en als asch op den bodem neerkomt, om automatisch daar te worden weggevoerd.

De stoom, die in de ketelhuisen wordt geproduceerd, gaat door enorme buizen, onder een spanning van 20 K.G. per c.M.2 naar de turbo-generatoren, die het eigenlijke werk der opwekking van de electriciteit verrichten. Zooals het woord aanduidt, is zulk een machine een combinatie van een turbine en een generator; de turbine deelt aan den generator de beweging mede, voor de opwekking der electriciteit benodigd.

In het turbine-gedeelte bereikt de uit het ketelhuis aangevoerde stoom door nauwe straalpijpen de schoepen der schijven, die met elkaar een zware as doen draaien, waarop 't draaiende gedeelte van den generator, de rotor, bevestigd is. Daar-

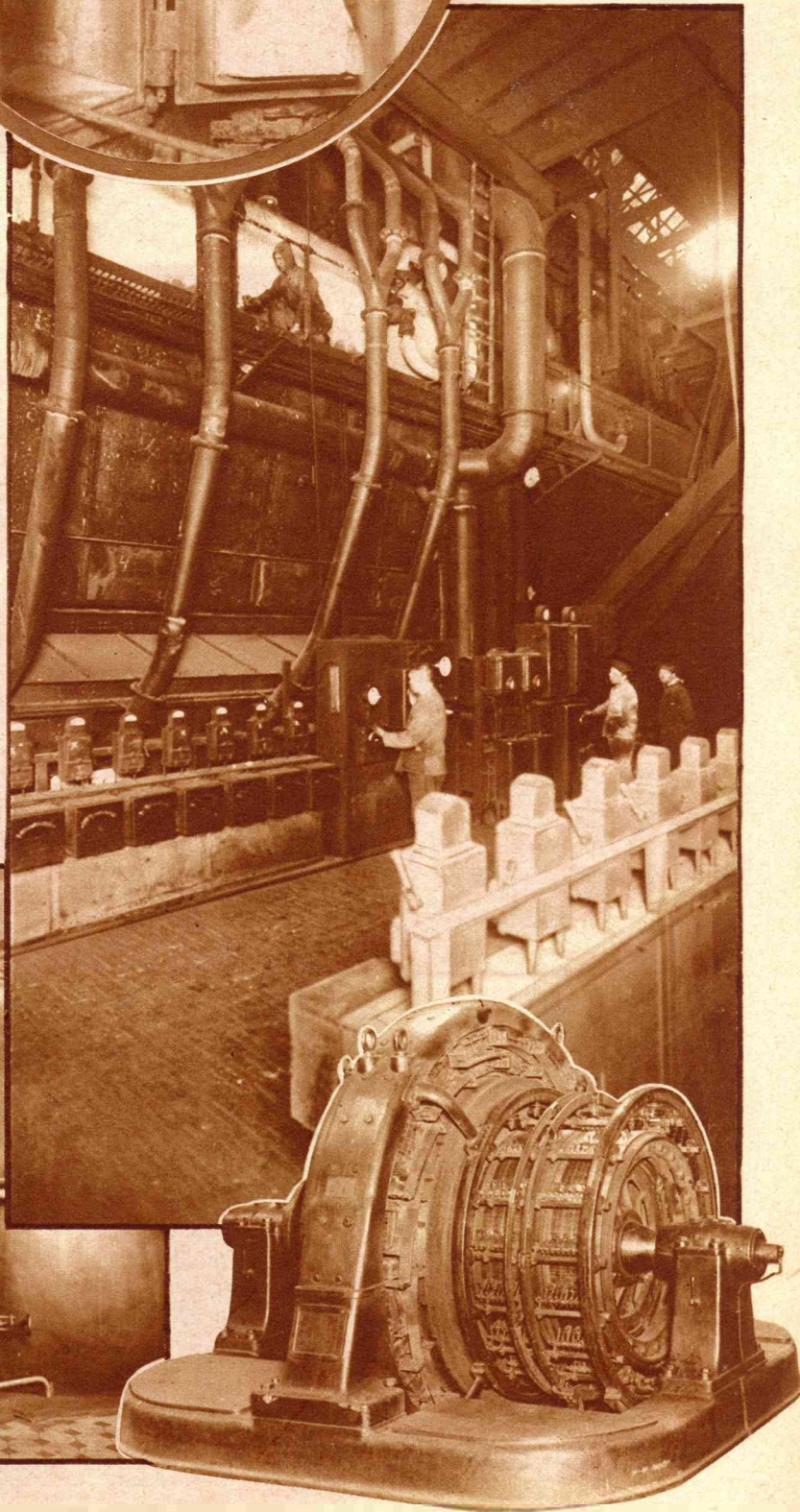
Aan het einde van het kettingrooster: de vuurdeur achter in een roosterketel.

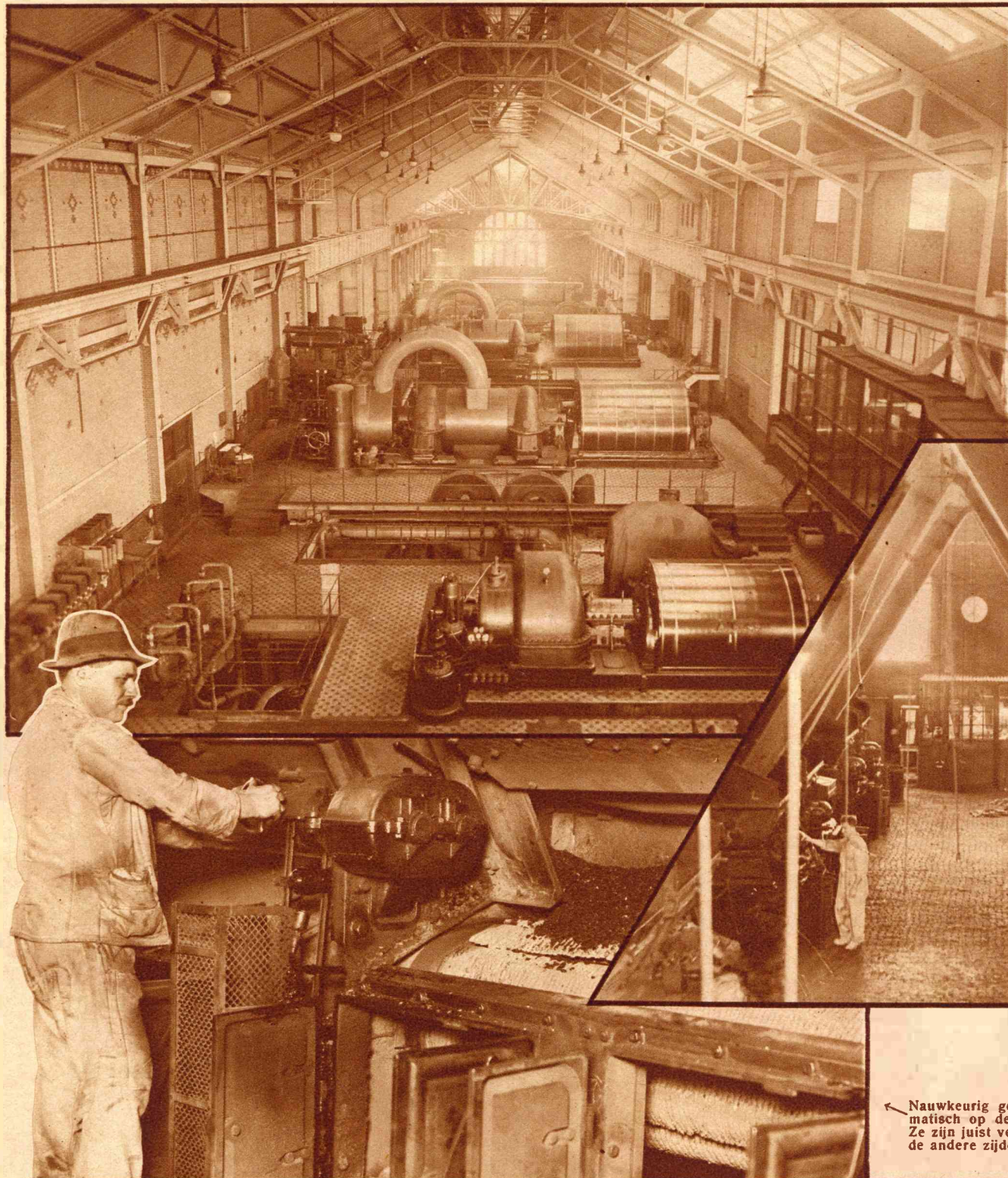
Voorraanzicht van een der kleinere poederkool-ketels.

De turbine, het stoomgedeelte van een der turbo-generatoren.

Ten behoeve van het trambedrijf zetten eenige één-ankeromzetters, zooals op de rechtsche foto, den opgewekten draaistroom om in gelijkstroom.

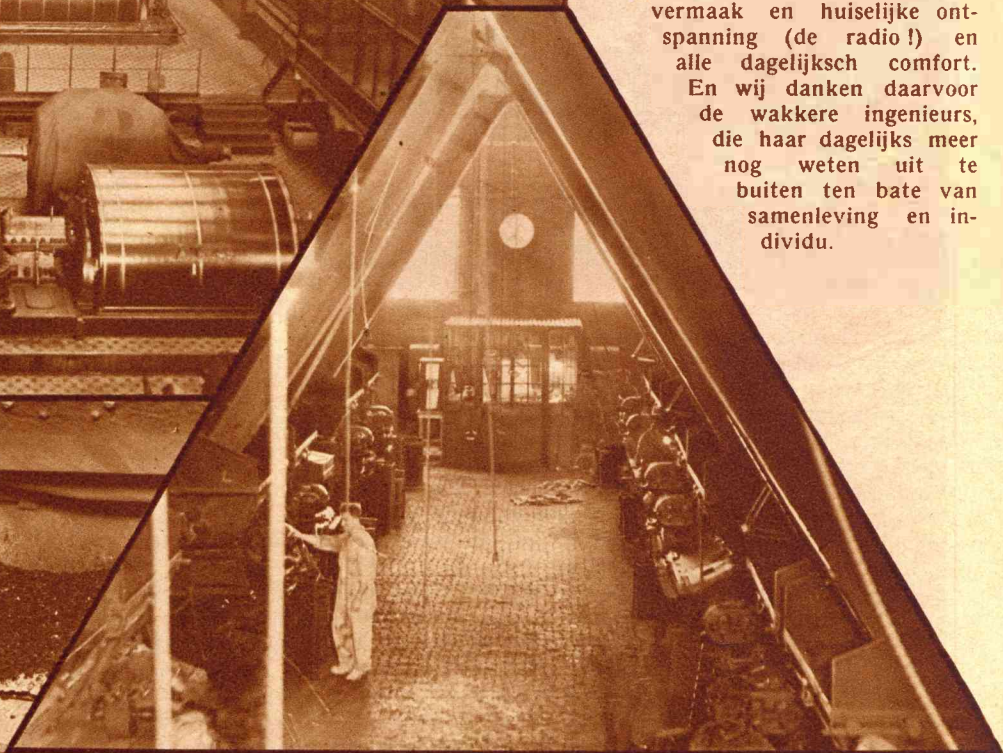

Indrukwekkend is dit overzicht in de groote machinehal, waar vijf turbo-generatoren staan opgesteld, benevens eene serie omzetters, en andere apparaten en werktuigen.

wild-aanzetten door een bestuurder zich demonstreert.

Bijna 1000 K.M. kabel zijn er noodig, om den stroom in huis te brengen bij de 120.000 verbruikers in en om de Residentie.

Men ziet — het is niet overdreven, de electriciteitsfabriek het hart te noemen van het moderne stadsleven. In die vijftientig jaren heeft de geheime kracht 't heele Haagsche leven leeren beheerschen, van verkeer en industrie tot vermaak en huiselijke ontspanning (de radio!) en alle dagelijksch comfort. En wij danken daarvoor de wakkere ingenieurs, die haar dagelijks meer nog weten uit te buiten ten bate van samenleving en individu.

Een doorkijkje tusschen twee groepen roosterketels in een der drie ketelhuizen.

Nauwkeurig geregelde hoeveelheden kolen worden er automatisch op de langzaam draaiende kettingroosters gestort. Ze zijn juist verteerd, wanneer ze onder den ketel door aan de andere zijde aankomen.

door wordt in de geleiders van het vaststaande gedeelte, den stator, de electriciteit opgewekt.

Men kan zich enig denkbeeld vormen van de problemen, die bij het construeeren van een dergelijke machine moeten worden opgelost, wanneer men bedenkt, dat deze machtige assen en hare werktuigen een snelheid hebben van 3000 omwentelingen per minuut, en dat de beide grootste machines, die men midden in de hal ziet opgesteld, elk een vermogen hebben van 25.000 K.W.

De stroom nu, die in de geleiders van de stator is opgewekt onder een spanning van 10.000 volt, wordt gevoerd naar de zgn. verzamelrails en via de voedingskabels naar de onderstations in de stad geleid, wier functie wij boven bespraken.

Voor 't trambedrijf wordt in de centrale zelf de opgewekte draaistroom van 10.000 volt omgezet in gelijkstroom van 600 volt.

Over olieschakelaars wordt de stroom door de verschillende kabels, die ondergronds de centrale verlaten, naar de onderstations geleid. Van het hoofdschakelbord kunnen deze olieschakelaars naar behoefte worden in- en uitgeschakeld. In rijen ziet men op een onzer foto's die schakelborden tegenover den schakellessenaar opgesteld. Wij zien hier o.a. schakelborden, speciaal voor de tram, waarop iedere storing, ieder

Naast de machinehal staan schakelborden en schakel-lessenaar opgesteld voor de bediening van de turbo-generatoren en meting van den opgewektenstroom. Van hieruit gaat de stroom naar de voedingskabels, via de schakelapparaten, die in verschillende verdiepingen van het schakelgebouw zijn ondergebracht.

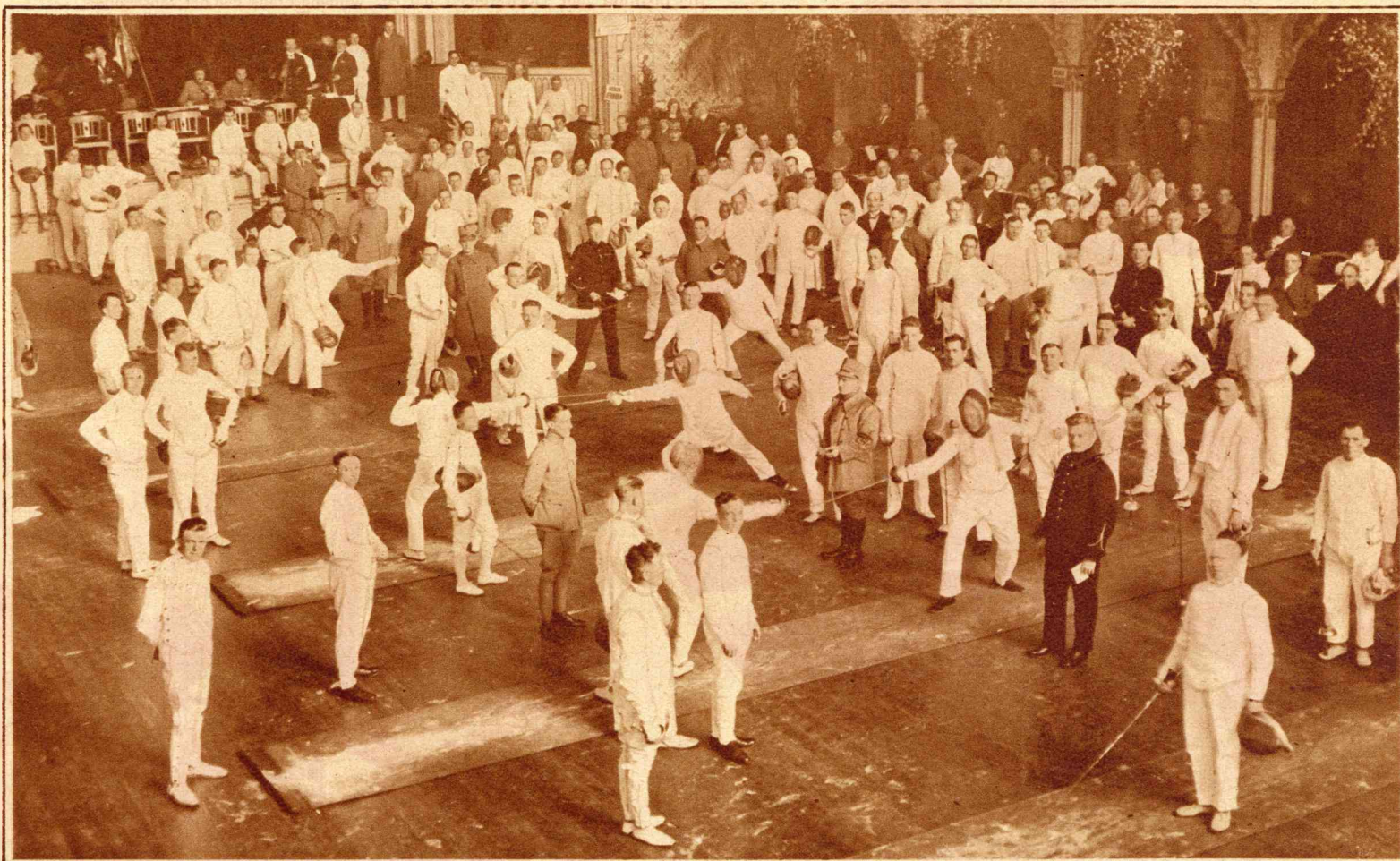

DE BERGSTROOM

J. Gaberell

ALPENGEZICHT IN DEN OMTREK VAN ZÜRICH

De Koninklijke Onder-Officiëren Schermbond viert zijn 30-jarig bestaan met een grooten wedstrijd, die Maandag j.l. in den Dierentuin aanving. Tijdens den personeelen wedstrijd maakten wij dit overzicht, dat een aardigen indruk geeft van de belangstelling.

Haagsche Kroniek

Anna Pawlowa herdacht — Ook 'n ZWARTE vogel stervende — Voorjaarsverschijnselen — Vastenavond, enz. — De Griep — 'n Anti-leger-duiveltje — Warme gevechten — De politieke val door het valluik — Nog meer, de Gemeentelijke, Voorjaarsboden.

Ontstellend snel volgden de berichten elkaar deze week op:

„De afscheidsvoorstelling tot Vrijdag uitgesteld”;

„Geneesheer uit Parijs ontboden”;

„De ziekte neemt een ernstige wending”;

„Anna Pawlowa overleden.”

Ziedaar de laatste levensfasen der „Stervende Zwaan,” die in het Haagsche Hotel „des Indes,” ver van haar Heimat, in snelpeenvolgende stadia,

als wære het een dans, den witten dood inzeeg.

Het afsterven van dit teere, kleine vrouwe schokte de geheele artistieke- en artistenwereld. Van heinde en verre, uit vreemde wereld-gedeelten stroomden de bloemen en kransen naar Den Haag, om er, voor 't laatst, de „Gestorven Zwaan” nu, onder te bedelven.

Jong nog, 46 jaren slechts, doch bedekt met wereldroem, kwam Anna Pawlowa naar den Haag, om afscheid te nemen van den dans, die haar leven was geworden.... En even staan we in gepeins bij dit eeuwige afscheid van het leven zelve.

Het gordijn zakte voor 't laatst over de stervende Zwaan Pawlowa. Zij ruste in vrede.

Landelijke rust aan den Achterweg te Wassenaar.

Vóór den aanvang der wedstrijden defileerde de jubileerende Koninklijke Onderofficiëren Schermbond o.a. voor het Departement van Defensie, waar de secretaris-generaal mr. Woltman en baron van Voorst tot Voorst den stoet van het bordes gadesloegen.

Het Instituut voor Theaterkunst, dat Dr. Wijnand Frans, een der voormalige kunstzinnige leiders van het Oost-Nederlandsch Tooneel, ten onzent heeft opgericht, heeft met zijn lessen een aanvang gemaakt. Aan de piano ziet men op deze foto een der docenten, dr. Ari Vadesta; achter hem dr. Wijnand Frans.

In de handelswijken der Residentie: de scheepvaartdrukte aan de Bierkade.

Ook 'n zwarte vogel ligt te sterven. De duistere schaduwen van z'n reuzevlerken zijn aan 't wijken. De duistere schaduwen, die van den dag een nacht maakten, trekken op. En als de lucht eens proper is van alle regenwolken, dan straalt nieuw licht al teer de dreven door.

Februari wentelt op het tijdsrad weer naar voren.

Carnavalsartikelen glimmen met hun klatergoud weer voor de étalages. Bonte affiches der Bals-masqués plekken in den teeren dag tegen muren en reclamewagens.

Het feest van dol jolijt, de vastenavond, doet veel jonge harten al weer zenuwachtig kloppen van vreugdig voor gevoel bij het naderen van die pret.

En zoowel het heimelijk masker, als de voorjaars-hoedjes; het zeldzaam crocusknopje, dat hier en daar op springen staat; de personeelsadvertenties voor Scheveningen, als de teere knop aan boom en struik, het zijn alle de prille bode-tjes, de bescheiden herautjes van de komende Koningin der Natuur — de vorstelijk-schoone Lente.

Zeker, we zijn er nog niet.

Stormen ruischen door de kale boomen nog, hoog over onze hoofden. En soms dan gieren zij in onzen haard. Maar als 't maar éven rustig is, de luchten blauwig breken, dan straalt de dag in majesteteitelijk licht over onze wereld....!

Neen, we zijn er nog niet. De Griep-tyran regeert ons hevig. De influenza-bacil vervolgt ons als 'n kleine, poenige duivel en tracht een ieder te besluipen. Duizenden zijn ziek. En de meest zwakke plek, de gemakkelijkst te overwinnen groep in onze samenleving, dat schijnt voor dien kleinen pee-duivel vooral ons.... leger te zijn! —

Inderdaad — de Spaansche Griep-bacil, 'n kindje van den oorlog — dit tergen-de duiveltje, schijnt van zeer moderne opvatting te zijn en erg anti-leger....

Maar alle gekheid op 'n stokje, dit bacillenbeest, dat het hebben moet van gemakkelijke besmettingsvoorwaarden, vindt 'n pracht terrein voor uitbreiding van z'n familie onder de samenwonenden in één gebouw. En zoo is de hardnekkigheid tegen het leger van dit duivelsch krengetje meteen verklaard. Meneer bespringt den rok des konings hier of daar, nestelt zich na eenige uren gezellig op den stroozak en na enkele dagen zijn er meer griepduiveltjes in onze

kazernes dan soldaten en het gevecht met asperine kan beginnen.

De strijd schijnt warm toe te gaan!

Want ik las, dat in het Kamp van Waalsdorp temperaturen van 39½ en 40 graden geen zeldzaamheid zijn.

En menig Duitsch Mädel wacht 's avonds vergeefs.

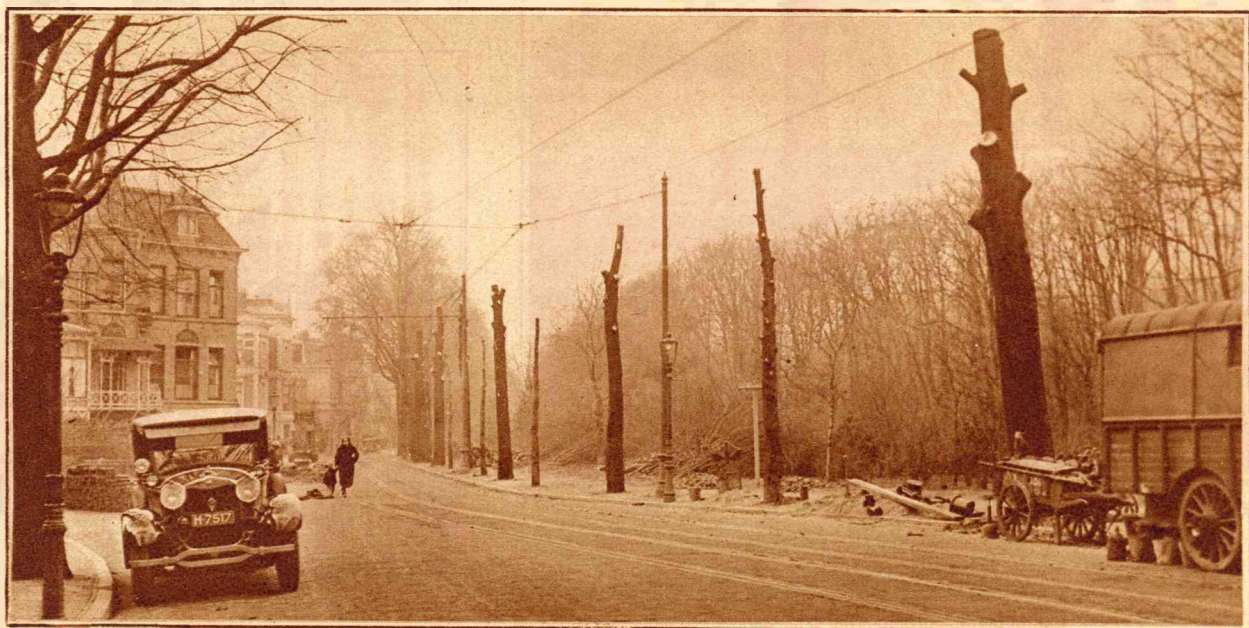
Zoo'n wreed duiveltje ook!

Nu ik het toch over zieken heb — ook in den politieke strijd komt men er niet altijd zonder kleerscheuren af.

Een onzer ijverigste raadsleden, de heer Van Langen, zat op den zolder van het Volksgebouw te snuffelen in de archieven.

Hij viel door 'n luik en brak 'n paar ribben.

En zonder hier nu grapjes over te maken, integendeel! — „de dokter schreef hem rust voor,” zoo vernam ik. 'k Heb 'n sterk vermoeden, dat dit voorschrift naastig opgevolgd zal worden door den heer Van Langen. Want onrustig zijn met 'n gebroken ribbenkast.... da's zelfs 'n ijverig Raadslid te bruin gebakken, dunkt me.

Het veelbetreunde einde van de eene indrukwekkende boomenrij langs het nieuwe gedeelte der Groothertoginnelaan.

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

Warren schudde het hoofd. „Ik weet er verder ook niets van,” antwoordde hij, „maar het kan me geen zier schelen. Ik heb, te beginnen met aanstaanden Maandag, een ander baantje, en een goed ook. Ik kan het Katherine niet kwalijk nemen, dat ze haar koffer heeft gepakt en weg is gegaan. Zeg eens, ouwe vriendin, geef me een homp cake en een glas melk! Ik heb heel vroeg ontbeten en ik heb den auto moeten schoonmaken.”

Terwijl Emmons Warren z'n cake en z'n melk gaf, merkte ze op:

„Zoolang Rita Holiday hier blijft, ga ik haar opzoeken. Daarna ga ik waarschijnlijk naar m'n zuster om rust te nemen.”

Inderdaad was er veel herrie in Blackstone's heiligdom. Daar waren bijeen Willard, Henriëtte, Agnes en Estelle. Een onheil had de familie overvallen. Dat bleek duidelijk uit hun bleke en ontane gezichten. Agnes lag uitgestrekt op den divan en haar dochter zat bij haar en hield haar hand vast.

„Ik begrijp niet, hoe Blanche het durfde te doen,” zei Willard, terwijl hij aan den nagel van één van z'n lange magere vingers kauwde. „Ze wist, hoe afhankelijk we allemaal van haar waren.”

„Ik heb je gewaarschuwd, dat je je oogen open moest houden, Will,” schreeuwde Agnes, terwijl ze zich moeite gaf om weer een zittende houding aan te nemen. „Ach, laat m'n hand met rust, Estelle. Het maakt me zenuwachtig, dat je ze voortdurend beklopt. 't Is vreeselijk, Willard. En 't is allemaal gebeurd, omdat jij zoo zorgeloos waart. En in wat voor 'n positie zijn we nu gekomen! Twee duizend per jaar voor mij, totdat Estelle getrouwd is! Twee duizend per jaar is nog niet voldoende voor een vierde van m'n uitgaven! En dat nog slechts, totdat — Ik vraag me af, of Blanche verwachtte, dat ik heel m'n leven van m'n dochter zou willen afhangen. Een mooi leven zou ik dan hebben! O, beste broer, wat moet ik toch doen? Wat moet ik toch doen?”

Henriëtte niesde en liet een raspand kuchje hooren.

„Foei, poe, Aggie! Dat is nu weer juist iets voor jou!” snauwde zij, zachtjes de punt van haar neus bekloppend, terwijl haar vingers heen en weer streken over haar rood gelaat. „Jij denkt altijd het eerst aan je zelf. Maar wat moet er met mij gebeuren? Blanche dacht zeker, dat Willard en ik na haar dood konden gaan samenwonen. Drieduizend per jaar voor hem, en één duizend voor mij! Eén duizend is nog niet genoeg om m'n bijdragen aan philanthropische instellingen te dekken. O, die vrouw! Foei, poe, ik zou niet graag in haar plaats zijn —”

„O, tante Hetty, zeg toch niet zulke dingen!” onderbrak haar Estelle en barstte in tranen uit. „Als Edmond het eens hoorde —”

„Ha, Edmond!” siste Henriëtte, met fonkelende oogen, „Edmond zal hebben goed te maken wat z'n moeder misdeed.”

Willard stond met inspanning op. Hij had een slag ontvangen, zooals hij nooit had verwacht er een te zullen krijgen. Uit de nagelaten beetjes moest hij nog het een en ander zien op te pikken. Zijn stiefzoon was z'n beste troef.

„Julie moeten Edmond maar aan mij overlaten,” begon hij met heesche stem. „Ik vrees, dat we hem Estelle al te veel onder den neus hebben geduwd. Ik kan met hem omspringen —”

„Maar hoe zit dat met John Worth?” bulderde Hetty. „Blanche heeft Edmond en zijn vermogen onder het toezicht van dien man gelaten.”

Willard was weer in z'n stoel teruggezonden. Hij veegde de zweetparels van z'n gezicht.

„In het ergste geval zullen we moeten wachten tot October, wanneer de jongen meerderjarig wordt,” zei hij mismoedig. „Dan verdwijnt Worth van het tooneel. . . . Och, Stella, huil toch niet zoo! Kom hier, lieveling! We moeten allemaal tot kalmte komen en filosofisch zijn —”

Estelle snelde naar hem toe en wierp zich weenend op de knieën.

„Beste oom Willard, och, help me toch,” jammerde ze. „Ik houd van hem. Ik houd zoo van hem. Waarom houdt hij niet van mij? Ben ik niet mooi? O, Edmond —” en zij begon bitter te snikken.

„Wel, hoor nu dat meisje eens!” riep Hetty uit. „Heb ik ooit? Heb ik ooit? Nee, nooit! Goeie genade, kind, je zult met je Edmond trouwen, hoor. Als je moeder zich nu maar behoorlijk gedraagt, zal alles nog best terecht komen, en —”

Met grimmig sarcasme viel Agnes haar zuster in de rede:

„En jij zult nog een zweer op je neus krijgen, miss Hetty, als je zoo op die wrat blijft tikken. Sta op, Estelle! Je zult je japon bederven! Wie is daar aan de deur?”

Op een „binnen!” van Willard verscheen Callow in de kamer. De onderdanige butler wierp een droevigen blik op zijn meester.

„Ik wilde graag over 'n week vertrekken. meener,” zei hij. „Ik word nog gek, als ik bij zoo veel hazen moet dienen!” En hij verdween.

HOOFDSTUK XXXV

MR. WORTH CHAPERONNEERT

Toen de Blackstone's en Atherton's gelijkeen troep mislukte acteurs Edmond's kamer verlieten na het voorlezen van Blanche's testament, was de lachende trek op het gelaat van John Worth geheel verdwenen. Een zware verantwoordelijkheid was hem op de schouders gelegd. Een heilige taak was hem toevertrouwd door zijn overleden vriendin. Blanche Blackstone, toen zij hem had gevraagd, voogd te zijn over haar zoon en op te treden als uitvoerder van haar testament, was de mogelijk, heid zelfs niet bij hem opgekomen, dat zij vóór hem zou komen te sterven.

„Het was voor hen allemaal een pijnlijk geval-oom John,” zuchtte Edmond, een pijnlijke stilte verbrekend. „Hebt u ooit iemand zóó hooren

BERICHT

Vanaf heden stellen wij voor onze abonne's bij onze agenten, bezorgers en kantoren beschikbaar een exemplaar van den nieuw verschenen roman in de Hollandsche Bibliotheek, getiteld:

DE VALLEI DER STERREN

door den vermaarden schrijver Charles Alden Seltzer. Dit verhaal behelst de geschiedenis van een New-Yorksche meisje, dat door een erfenis mede-eigenares is geworden van een ranch in het westen van Amerika. Wij garandeeren onze trouwe lezers evenals vorige malen een bijzonder spannende vertelling! De prijs van een ingenaaid exemplaar bedraagt slechts 15 cent, terwijl een gebonden editie voor het zeer geringe bedrag van f.0.70 kan worden verkregen. Wanneer toezending per post verlangd wordt, gelieve men respectievelijk 5 en 10 cent voor administratie- en portokosten in te sluiten.

schreeuwen als tante Aggie deed?” No. 24
Nu speelde een zweem van 'n glimlach om John Worth's lippen.

„Henriëtte legde naar mijn meening een heel slechten smaak aan den dag,” zeide hij, „en ik kan me voorstellen, dat het voor Blackstone een vreeselijke slag was.”

„Maar zij hebben het verdiend, oom John,” en Edmond's stem weifelde en zijn oogen vulden zich met tranen. „Als zij er niet geweest waren, zou ik mijn moeder nu nog hebben. O, 't is verschrikkelijk geweest, de manier, waarop zij haar hebben getreiterd! Ik geloof niet, dat ze ooit gelukkig met m'n stiefvader is geweest.”

John Worth was ten volle bekend met het akelige leven, dat Edmond's moeder bij Willard Blackstone had gehad, maar hij was niet van plan, brandstof op het vuur te gooien door dit toe te geven.

„Dat mag allemaal waar zijn, lieve jongen,” antwoordde hij, „maar we moeten het verleden nu laten rusten. Je zult spoedig weer heelemaal in orde zijn, en ondanks alles wat gebeurd is, moet je opnieuw beginnen!”

„O, ze zullen mij nooit gelukkig laten worden!” klaagde Edmond ongeduldig. „Als ik om iets of iemand vraag, zeggen ze „neen!” Nu eens wil tante Hetty het niet, dan weer is tante Agnes er tegen. Ik wensch ze geen van allen nog ooit terug te zien.”

Op discrete wijze bewaarde John het stilzwijgen. Hij was zich bewust, dat de jongen nog bitter leed zou door te maken hebben, vóór hij bevrijd was van z'n stiefvader en de heele Blackstone-kliek. Hij had diep-innig medelijden met den jongen.

Ten slotte zeide hij:

„Edmond, er is een zaak, waarover ik je nog eens moet spreken.”

„Steek maar van wal, oom John!” was Edmond's antwoord.

„Ik ben eenigszins onzeker, wat ik in de gegeven omstandigheden moet doen,” ging Mr. Worth voort. „Op den avond, dat je moeder ziek werd, was ze in groote opwindung naar me toe gekomen. Het schijnt, dat ze had ontdekt, dat Jack Kresserie en zijn metgezel werkelijk niet schuldig waren.”

„U bedoelt dus, dat ze het warenhuis niét in brand hadden gestoken?”

Worth knikte.

„Blanche vertelde me ook, dat je stiefvader feitelijk toegaf, dat ze onschuldig waren,” hernam Mr. Worth, „en zij was daar zóó ontsteld over, dat ze me een chèque van tien duizend dollar gaf ter verdeling onder de mannen — om gedeeltelijk goed te maken de ellende, die ze hadden doorgemaakt, maar nu —”

Edmond toonde levendige belangstelling.

„Hebt u hun het geld gegeven?” vroeg hij.

„Neen, dat heb ik niet,” was het antwoord. „Er is geen gelegenheid voor geweest. Het ligt nog steeds in mijn brandkast. Ik betwijfel, of het wel rechtvaardig is, dat de schurken het in handen krijgen, na de behandeling, die ze jou en Rita Holiday hebben doen ondergaan. Wat is jouw opinie, m'n jongen?”

De jongeman zweeg 'n heele poos. Hij dacht ernstig na.

„M'n stiefvader heeft dus aldoor geweten, dat zij onschuldig waren?” vroeg hij vervolgens.

„Dat zei hij tegen je moeder!”

Wederom een periode van stilte.

„Drommels, maar dat was toch sterk!” riep de jongeman plotseling uit. „Het mag nog 'n wonder heeten, dat ze me niet aan 'n boothaak gespietst hebben. Niemand had hun dat kwalijk kunnen nemen.”

John boog zich voorover en keek hem glimlachend in het ernstige, jonge gezicht.

„Wat zal ik nu doen?” vroeg hij zakelijk.

Worth had z'n antwoord al veel gauwer dan hij het verwachtte.

„Ik vermoed, dat ze op het moment zoo schuw als hazen zijn,” luidde Edmond's peinzende opmerking, „maar u zoudt ze misschien uit hun hol kunnen lokken lang genoeg om hun de contanten

te overhandigen, die moeder hun wenschte te geven. Arme duivels! Zeg tegen hen, dat ik hun zeer verplicht ben, dat ze mij den schedel niet hebben gespleten."

"Moeten we hen dan niet vervolgen?" begon John weer.

"Goeie genade, neen," onderbrak hem de jongeman. "Twee jaren achter de tralies voor iets, dat ze niet hebben gedaan! Daarmee hebben ze al voor alle eventuele euvelheden geboet. Weet m'n stiefvader van dat geld?"

"Neen, dat weet hij niet," antwoordde Worth, "maar ik zal het hem vandaag nog zeggen, vóór ik vertrek. Maar nu moest je eens 'n poosje gaan slapen, m'n jongen. Vergeet niet, dat je een leelijken knauw aan je been hebt gekregen. Je bent zoo zenuwachtig als een rietje."

"Is het wonder, dat ik zenuwachtig ben?" vroeg Edmond geprikkeld. "Ik wensch Rita Holiday te zien. Ik heb minstens honderd keer gesmeekt, alleen maar om haar 'n enkel oogenblik te mogen zien." Zijn openhartig gelaat rimpelde zich. "Maar m'n stiefvader zegt," ging hij voort, "dat ze hier heelemaal niet binnen kan komen. Tante Agnes heeft drie keer 'n zenuwtoeval gehad, in denzelfden stoel, waar u nu in zit, omdat ik weigerde Estelle aldoor om me heen te hebben, en tante Hetty heeft me bijna uit bed gebulderd. Estelle hangt me gewoon de keel uit. Waarom moet ik met haar trouwen, als ik nu eenmaal geen zin in haar heb, oom John?"

"Dat hoef je niet," was John's antwoord.

Edmond gaf 'n woesten duw tegen z'n peluw.

"Wel, die menschen zijn erger dan een zwerm vlooiën," gromde hij mismoedig. "Ze schijnen te vergeten, dat Rita twee keer in één nacht m'n leven heeft gered. Waarom mag ik haar nu niet zien, oom John?"

"Je móógt haar zien!" verzekerde Worth.

"Wanneer? Nu?" vroeg de jongen, met glanzend gelaat. "Als u haar bij me wilde brengen, al is het maar voor 'n paar minuten."

Mr. Worth schudde aarzeland het hoofd.

"Je hebt 'n zwaren morgen achter den rug, m'n jongen," merkte hij op. "Je doet beter, 'n paar uren te gaan slapen. Ik geef je m'n woord."

"Ik kan niet slapen! Ik wil niet slapen, nú niet!" viel Edmond hem in de rede. "Och, vergeef me, oom John, dat ik zóó tegen u spreek! Maar ik kan niet rusten, vóór ik Rita gezien heb."

"Waarom had Mr. Blackstone er bezwaar tegen, dat ze je bezocht?" vroeg Mr. Worth.

"O, hij noemt me 'n stijfkop, omdat ik bezwaren heb tegen Estelle," antwoordde Edmond. "Ik zei hem, dat zij me zenuwachtig maakte. Nauwelijks is ze binnen, of ze trippelt om me heen, tot ik bijna uit het bed vlieg, en tante Agnes vertroetelt me, alsof ik een baby was. Is er eenige reden, waarom ik Rita niet mag bedanken voor wat ze gedaan heeft?"

"Zeker niet! Ik zie er ten minste geven! Ik acht het buitengewoon passend, dat je haar je dankbaarheid betuigt."

Edmond zat nu over-

eind in bed. Een blos kleurde zijn bleek gelaat.

"Kan het nú al gebeuren, op dit oogenblik?" vroeg hij opgewonden. "U hebt toch gezegd over mij?"

"Zeker heb ik dat, Eddie!" glimlachte Worth en hij stond op. "Maar nu moet ik naar beneden om even met Willard te praten. Ga liggen en kom tot bedaren."

Miss Willoughby kwam binnen, juist toen Mr. Worth de kamer verliet.

"Knap me eens keurig op, zuster," drong Edmond koortsachtig aan. "Er komt bezoek! Kijk eens, hoe ik het bed in de war heb gebracht! En laat me m'n haar kammen," en dat ging zoo door, tot miss Willoughby op 't laatst geheel buiten adem was van het onverwachte werk.

John Worth trof beneden Willard Blackstone en z'n zusters in Willard's kamer aan. Zij hadden het met hun vieren erg druk onder elkaar over Rita Holiday en Edmond. Met groeiend ongeduld vroeg Worth, of hij Willard even alleen zou mogen spreken. Toen de dames vertrokken, huilde Mrs. Atherton op luidruchtige wijze en miss Blackstone's schommelend hoofd werd in den nek geworpen om haar verachting te toonen.

"Naar mijn inzicht zal de jongen minder zenuwachtig worden, als we zijn verlangen inwilligen, Willard," zei Worth, toen ze alleen waren. "Edmond is het meisje dankbaar, en hij wil haar dat meedeelen, zooals ik ook al tegen miss Blackstone heb gezegd. Daarom heb ik hem beloofd, dat hij miss Holiday onmiddellijk zou zien, en nu nog iets:

je moet hem niet zoo voortdurend Estelle opdringen. Hij houdt daar niet van en hij voelt zich ellendig, hetgeen heel goed zichtbaar is. Willard, het spijt me, je te moeten meedeelen, dat ik miss Willoughby instructies heb gegeven om miss Blackstone en Mrs. Atherton den toegang tot Edmond's kamer te weigeren, zoolang hij nog te bed ligt."

Als Willard dood was geweest, had hij niet bleeker kunnen zien. Met 'n beetje ijver had hij John Worth de deur uit kunnen zetten, maar hij durfde niet. Hij bezat niet langer de macht.

Zijn woelige gedachten werden onverwachts door Worth onderbroken:

"Blanche heeft me tienduizend dollar voor Kresserie en Macpel gegeven," kondigde hij zonder eenige voorbereiding aan.

Een vreeselijke verandering kwam over Blackstone's gelaat. Hij scheen in één oogenblik vele jaren ouder te worden. Inwendig stortte hij verwenschingen uit op z'n gestorven vrouw. Hoe ontzettend, dat die man daar vóór hem voortaan vat op hem zou hebben! O, kon hij die ergerlijke transactie maar verbieden! Hoe droog waren z'n lippen — hoe rauw was z'n keel! Wat 'n belachelijke dwaas was hij geweest, om zich tegenover Blanche te verraden betreffende den brand! Waar was nu z'n stem, z'n vaste wil om Worth op den achtergrond te dringen? Zij stonden elkaar aan te staren, ieder met vijandschap in z'n blik.

Als achtenswaardig man met zin voor het algemeen welzijn, wist Worth ternauwernood, welke gedragslijn hij moest volgen. Blackstone's overduidelijke erkenning van schuld was genoeg om hem te overtuigen.

"Willard," zei Worth met gedempte stem, "ik ben overtuigd, dat Blanche's vermoedens juist waren. Als dit zoo is, dan wensch ik er niets meer over te hooren." Hij hield even stil en kwam een stap dicht bij den man, die in zijn stoel lag gedoken als een gekooid dier. "Als ik het niet liet ter wille van Blanche en Edmond," ging Worth met knarsend geluid voort, "dan zou ik deze zaak tot op den bodem navorschen, zoolang tot ik de waarheid vond. Maar zooals de zaken nu staan, zal ik het ontvoeringsgeval eenvoudig laten rusten en zien, dat die menschen het geld krijgen, en verder zal ik er met geen levende ziel over praten."

En zich op z'n hakken omdraaiend, verliet hij vlug de kamer.

Terwijl John langzaam de trap afdaalde, herinnerde hij zich den moorddadigen blik, die in Willard's oogen was gesprongen bij het vermelden van Kresserie's naam. Blackstone was schuldig, dat stond vast! Maar op het oogenblik, dat Mr. Worth de kamer van Edmond had bereikt, was hij tot deze conclusie gekomen: Willard werd reeds gestraft, en zwaar gestraft, voor de misdaden, die hij had bedreven!

Zich dwingend tot zelfbeheersching trad hij Edmond's kamer binnen. Hij glimlachte tegen den jongeman en zei fluisterend iets tot miss Willoughby.

(Wordt voortgezet)

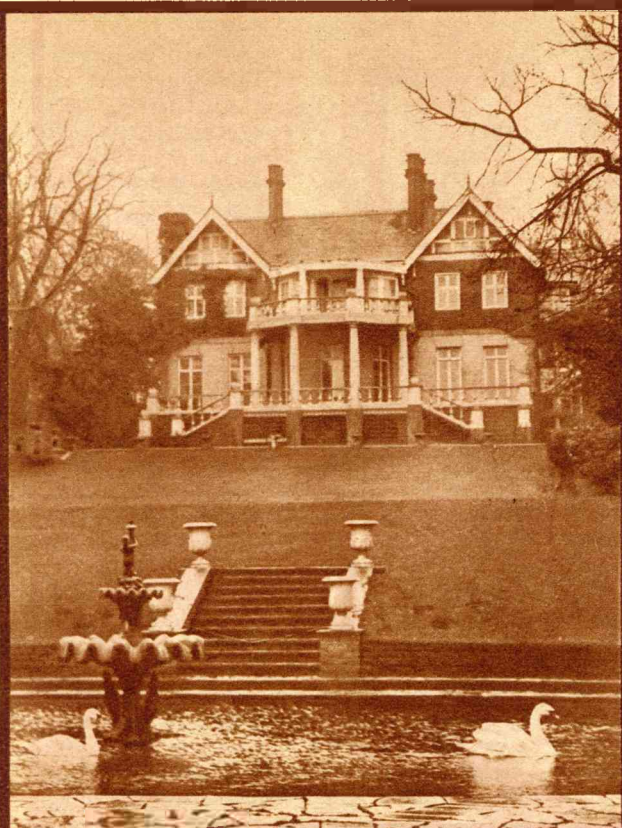
Nieuw leven.

Bij den dood van

groene weide, die zacht afglooit naar den idyllischen vijver. Witte zwanen drijven rustig en statig in het klare water rond, en exotische vogels brengen er een nog sprookjesachtiger sfeer.

Het donkere loof van het park, het smaragdgroene gazon, het blauwe water, het warme, donkere rood van het landhuis, de lichtende kleurenplekken der bloembedden, de lichtblauwe hemel en de witte vogels — dat alles maakt dit plekje tot een tooverachtig lustoord. In het wazige licht van het Engelsche landschap vervloeien de kleuren tot een merkwaardige harmonie.

Hier, in deze omgeving beleefde Anna Pawlowa de weinige dagen van ontspanning, die zij zich gunde in haar rusteloos zwervend kunstenaars-bestaan. In deze

Ivy House.

Temidden van groenende heuvelen en dalen ligt, op een half uur afstands van het krioelende leven van Engeland's hoofdstad, het rustige vlek Hampstead — stad noch dorp — het best eigenlijk residentie te noemen van zulke lieden, die hun zaken in de stad beheeren, maar toch behoefte hebben aan het stille leven temidden der natuur.

Daar staat, midden in een groot park, het bekoorlijke Engelsche buitenverblijf Ivy House (het klimop-huis). Van het onderste terras ziet men uit op een prachtig-

De stervende zwaan.

Californian Puppy), het zorgeloos voorttrillen libelle, den verdwaasden, liefde-dronken, windro hartstocht der bacchante, de liefdelijke idylle een meisje uit het oude Hellas, de rustige, trots majesteit der Russische vrouw, de mythische duistnis eener Iraansche sage, de speelsche scherts van een Mexicaanschen dans.

Zij is heengegaan op het hoogtepunt van haar glorie niet alleen, maar op het hoogtepunt ook van haar eigen geluk om haar kunst. En er wordt in deze dagen herinnerd aan den tijd, toen zij nog schoolmeisje was en voor het eerst, voor een proeve, het tooneel betrad: toen reeds flakkerde in haar de heilige vlam der kunst. Etherisch, slank en elastisch als een riethalm, met haar naïeve, zuidelijk-russische gezichtje

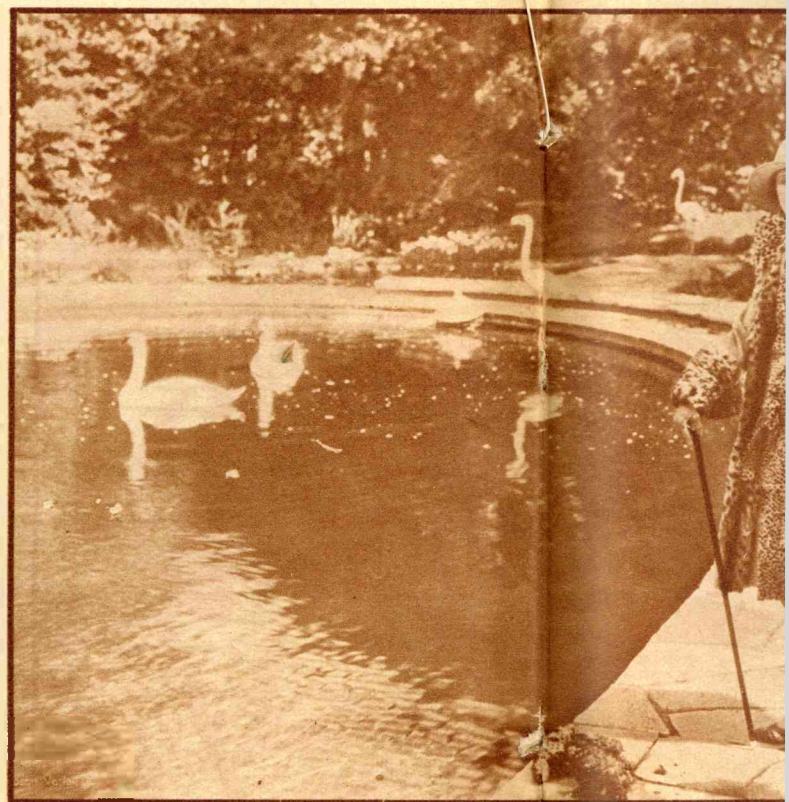
omgeving zal het fragiele stoffelijk hulsel, dat haar brandende, loutere, begenadigde kunstenaars-ziel in ons midden heeft achtergelaten, ter ruste gelegd worden voorgoed. Voorgoed. En met haar vergaat de bloei van een kunstrichting in den dans, de oude Russische school. Voorgoed.

Onvermoeid arbeidde zij, ook tijdens haar ontspanningsdagen, hier in de groote studio van haar huis, en na den arbeid verkwikte zij zich aan den klaren vijver bij haar lievelingsvogels, de zwanen. Zij had deze wonderlijk-rustige natuur lief en zij bezag ze met dichter-oogen.

Zij heeft de droom-elegie van den zwanezang, het ontroerende beeld van den Stervenden Zwaan in plastiek geschapen, door haar is het in geheel de wereld bekend geworden.

Zij, zelf de stervende zwaan der Russische danskunst, verstond het als geene, fantastische sprookjes zonder woorden te verhalen; zij liet ze uit hare begenadigde ziel ontstaan en vormde ze tot plastische beelden, ongeëvenaard van uitdrukking. Deze kleine, slanke feeëngestalte was één en al emotie en uitdrukking daarvan. Onmiddellijk ervoer zij de geringste fysieke of psychische nuances bij mensch, dier of natuur — het droomerig heenleven van een bloem (De Roos,

Grieksche Dans, een oud-Helleensche idylle.

Anna Pawlowa aan den zwanenvijver van haar buiten, in welks nabijheid haar

Anna Pawlowa

— geheel doorschijnend leek het en bovenaardsch — zoo herinnerde zij aan een teer Sèvres-figuurtje. Menigmaal scheen er echter in haar toen nog schuchter gebaar iets van het antieke op te leven, en op zulke momenten herinnerde zij aan 'n Tanagra-figuur. En in haar peinzende, droomerige oogen las men de stomme vraag, wat haar de toekomst brengen zou, de groote en hartstochtelijke vraag van elken beginneling....

Een lange, schitterende baan heeft Anna Pawlowa sedert dien afgelegd. Als bijzondere mijlpalen staan er langs dien weg scheppingen van ongekende volkomenheid: Het Leven, de Bajadère, Amarilla, de Zwaan; men kan wel zeggen, dat haar alom geliefde naam de kroon

Anna Pawlowa in haar sprookjesachtigen tuin te Hampstead.

wekkendst ontroerende, de nu
eeuwig voor ons verloren schepping,
was die van den Stervenden Zwaan.

Het is onder dezen naam, onder dit symbool, dat de wereld zich Anna Pawlowa zal blijven herinneren, de in schoonheid gestorven priesteres eener kunsttriching, welke met haar ten grave daalde, die haar grootste glorie was.

F. d'ALBEMARLE.

n Puppy), het zorgeloos voorttrillen der den verwaasden liefde-dronken, wijndronken ht der bacchante, de liefdelijke idylle van isje uit het oude Hellas, de rustige, trotsche eit der Russische vrouw, de mythische duister- ner Iraansche sage, de speelsche scherts van Mexicaanschen dans.

is heengegaan op het hoogtepunt van haar ie niet alleen, maar op het hoogtepunt ook i haar eigen geluk om haar kunst. En er ordt in deze dagen herinnerd aan den tijd, en zij nog schoolmeisje was en voor het verst, voor een proeve, het tooneel betrad: toen reeds flakkerde in haar de heilige vlam der kunst. Etherisch, slank en elastisch als een reethalm, met haar naïeve, zuidelijk-russische gezichtje

De Bacchante in de stormachtige creatie van het Bacchanaal.

enrijper van haar buiten, in welks nabijheid haar stoffelijk hulsel rusten zal.

is op het tijdperk der Russische balletkunst.

Een onvergetelijken indruk bewaren de weinige gelukkigen, die haar zagen optreden te Parijs in Bagatelle. Het nachtfeest aan den oever van het meer was een waarlijk betoverend sprookje.

Pawlowa — de Zwaan — stierf onder de lichtdoorgloeide boomen en heesters, en in razenden dans stormde zij als een wervelwind daarheen in het antieke Bacchanaal. Het meer brandde onder het overvloedige licht als één groot, zacht, vloeibaar vuur; het park, met ontelbare lichten en kleuren gesierd, vormde als een bosch van Kerstboomen. Onder die boomen en heesters wist de vlinderachtige sprookjesfee in haar tunika van gazen sluiers, omringd van haar sylphiden, de toeschouwers in de droomerige sfeer van romantiek te doen verzinken. Chopin's muziek, het licht der bonte vlammen, het groen van het park, het licht-overstroomde toover-meer, de donkerblauwe nachthemel met zijn flonkerende sterren, de plastische gebaren en de menigvuldige dansfiguren, die wisselden als in een kaleidoscoop, dat allés groeide samen tot een onscheidbaar, harmonisch geheel.

Maar de diepst-aangrijpende, de huivering-

De teere figuur van de Libelle.

De pianostemmer
(Foto Fox)

HET KINDER - PISTOOLTJE

Naar het Amerikaansch
door EVELINE BOS

Sam Franklin was heelemaal uit het lood geslagen. Verveeld en moe liet hij zich in zijn geliefkoosd hoekje van Tony's Tearoom neervallen, en Tony, de eigenaar, een donker-oogige Italiaan, bracht hem een flesch Canadeesch bier en den bestelden schotel. Tony bleef even treuzelen en besteedde aan dezen gast meer onderdanige zorg dan hij gewoonlijk deed. Het was mogelijk, dat Tony hierin oprecht was, maar deze onderdanigheid kon even goed worden toegeschreven aan het feit, dat — zooals Tony wist — Sam Franklin aan een detective-bureau verbonden was en dat Tony verboden dranken in huis had. Zoodat hij het zaak achtte, goede vriendjes met zijn gast te blijven. Misschien maakte hij ook dáárom nu de opmerking, dat Mr. Franklin er vermoeid uitzag.

„Ja, ik ben moe,” bekende Sam. „Het vak van een detective is niet bepaald gemakkelijk!”

Tony voelde zich bij het woord „detective” niet bepaald gerustgesteld, en kon het eerste half uur niet nalaten voortdurend een schichtigen blik in de richting van Mr. Franklin te werpen. Maar Sam was in zijn eigen moeilijkheden verdiept. Hij was niet lichamelijk vermoeid, maar geestelijk dood-op. Zijn huiselijk leven! Dat was den laatsten tijd verre van rooskleurig geweest! Kon hij eigenlijk nog wel van 'n huiselijk leven spreken? Iederen dag was het ruzie. De scène, die hem dezen avond gedwongen had in Tony's Tea-room te gaan dineeren, vervulde hem nog met schaamte. Hij had Johny, zijn zoontje, om de ooren geslagen, en veel harder dan noodzakelijk was geweest. Hij had woorden gekregen met Grace, zijn vrouw;

hij was het appartement uitgerend en had de deur woedend achter zich dichtgeslagen. Grace was naar buiten gekomen en had — in een poging tot verzoening, zooals thans tot hem doordrong — naar beneden geroepen: „Maar het eten staat klaar, Sam!”

„Ik ga ergens anders eten,” had hij teruggeroepen, „waar ik tenminste mijn maaltijd in vrede kan gebruiken.”

Johnny was van alles de schuld geweest. Hij had zijn vader, toen deze dien avond thuiskwam, met een luid „pang!” begroet, en met een straal water uit zijn waterpistooltje niet alleen Sam's das, maar ook zijn humeur bedorven. Hij was tegen Grace uitgevallen, omdat ze den jongen maar altijd met dat nare pistooltje liet spelen, en omdat zij hem ook nu weer in bescherming had genomen. — En dan! hij, de detective, was Johnny's held en trots (vandaar Johnny's voorliefde voor revolvers en overvallen!), maar Grace's trots was hij heelemaal niet. Tegenover vriendinnen verontschuldigde zij zich zelfs over zijn beroep. Ook dat irriteerde hem. Was het niet een beroep als ieder ander? En was het niet beter dan heelemaal niets? Hij had zijn handen toegeknepen, toen hij eindelijk, na weken geen werk te hebben gehad, een baantje kreeg bij het Particuliere Detective-Bureau van Birge. — Maar de hoofdoorzaak van hun vele oneenigheden was dit toch niet; in laatste instantie was al hun getwist slechts toe te schrijven aan hun financiële moeilijkheden. De dagelijksche zorgen hadden hen beiden prikkelbaar gemaakt. Geen mensch had Sam ooit een tekort aan handigheid verweten; integendeel, hij was intelligent genoeg. Maar hij was van de eene baan naar de andere gezworven. Elke betrekking

had hem aangetrokken; had hem successen gebracht, maar alle hadden hem na eenigen tijd de keel uitgehangen. Het resultaat van zijn roekeloze wispelturigheid was dit schrale baantje. — Drie maanden geleden had hij bij zijn vader aangeklopt en gevraagd, of deze hem niet gebruiken kon, maar het antwoord was geweest, dat hij het eerst maar bij een ander tot iets moest brengen; eerder kon zijn vader er niet toe besluiten hem in dienst te nemen. — Ongelijk had zijn vader niet, bepeinsde Sam en fronste zijn wenkbrauwen.

Tony, de waard, zag dit en werd onrustiger. Hij kwam naar Sam's tafeltje en veegde wat kruimeltjes weg, die er niet waren, en mompelde iets van „nog 'n flesch bier?” — Sam vervolgde zijn overpeinzingen. Grace had hem dien avond toegevoegd:

„Wat heb ik op die manier aan m'n leven?”

Ze had gelijk. Wat had ze aan haar leven. Niets. Ze was een zuinig sloofje geworden, voor hem en haar klein gezin. Nu zat ze misschien weer te huilen! Ze hielden veel van elkaar; en toch vlogen ze elkaar telkens in de haren. Verzoeningen volgden. Ook nu zou er wel een verzoening op volgen. Maar wat een ellendigen avond had ze dan weer achter den rug. Hij voelde zich een hond van een man!

Maar wat hem het méést had gehinderd, en wat hem vooral uit zijn humeur had gebracht, was het vermoeden (waarover hij Grace nog niet gesproken had) dat hij, in plaats van het bij Birge „tot iets te brengen”, wel spoedig bij hem gedaan zou krijgen. Sam had zijn baantjes er wel dikwijls aan gegeven, maar ontslag had hij toch nimmer gekregen.

De oude Birge, een stevige, schrandere zestiger, had dien middag tegen hem gezegd: „Franklin, waarom hebben jullie jongelui van vandaag slechts ambitie voor de zaak, die jullie wordt opgedragen. Toen ik zoo jong was, kwam ik iederen dag bij m'n chef met een massa hypothesen en mogelijkheden betreffende de loopende zaken; het kon me niet schelen, of ze me waren opgedragen of niet.”

Sam vond die opmerking niet eerlijk. Hij had dit reeds zoo vaak gedaan, maar Birge had zijn meeningen altijd een beetje uit de hoogte behandeld.

„Daar heb je nu den diefstal van de Emmet-juweelen,” vervolgde Birge. „Aan die zaak heb je nog geen oogenblik aandacht geschonken.”

De chef werkte er zelf aan, in samenwerking met de politie. Sam begreep uit de opmerkingen van zijn chef, dat Birge met het geval geen raad wist. Birge's agenten waren op de partij, waarop de Emmet-juweelen — een kostbaar parelsnoer met diamanten slot — verdwenen waren, aanwezig geweest; de dieven hadden kans gezien, het sieraad onder den neus van Birge's mannen weg te kapen. Het prestige van het Bureau stond thans op het spel; Birge had er het grootste belang bij, dat de juweelen werden teruggevonden. Maar er waren drie weken verlopen, en, zoo meende Sam thans te begrijpen, zonder eenig resultaat op te leveren.

„Hoe weet u, dat ik niet in stilte aan het geval gewerkt heb, Mr. Birge?” had hij gepiqueerd geantwoord.

Birge had hem met zijn beroemde x-stralen-oogen aangekeken, en het was Sam niet ontgaan, dat de ander zijn bluf doorzag. Birge nam eenige papieren van zijn bureau, antwoordde sarcastisch: „Zoo, zoo, werk je er in stilte aan?” en verdiepte zich in zijn werk. Hij had hem niet eens naar zijn meening gevraagd!

Sam zuchtte, en keek Tony, die achter het buffet stond, met 'n verstrooiden blik (dien Tony voor doordringend hield) aan. Tony schrok en verdween in een achterkamer, waar hij een stevigen dronk nam, om zich moed in te spreken voor de verschrikkelijke dingen, die dien avond gebeuren moesten!

Sam haalde zijn sigarettenkoker te voorschijn, bestelde koffie en stak een sigaret aan. Toen Tony het bestelde op zijn tafeltje neerzette, zuchtte Sam: „Wat is geluk, Tony?” Waarop deze hem achterdochtig en onzeker aankeek en zich afvroeg, of Franklin misschien al iets van zijn geheimen drankvoorraad afwist. Hij deed, of hij Sam niet heelmaal ernstig nam, glimlachte en verdween. Tegelijk bemerkte Sam, dat een paartje in een box, die maar enkele schreden van de zijne verwijderd was, hem op dat oogenblik doordringend aankeek. Sam had dit dineerend paartje hier reeds meer gezien. Het was hem dan opgevallen, dat zij dikwijls op onderdrukten toon met elkander kibbelden, en niet zonder bitterheid moest hij dan steeds aan zijn ruzies met Grace denken.

Hij had dien avond al een paar maal opgemerkt, dat zij het over hem hadden. Maar Sam, met zijn goedge nature, voelde slechts sympathie voor hen: hij meende hun moeilijkheden te kunnen aanvoelen. Toen ze hem weer aankeken, waagde hij te glimlachen. Zij lachten echter niet terug. Integendeel! Snel wendden zij hun oogen af, keken elkander aan en deden of zij hem niet zagen. Sam durfde er een eed op doen, dat er iets was, waarom zij zich ongerust voelden. Hij begreep alleen niet, wat dat kon zijn. Het meisje was jong, mooi, modieus-gekleed: haar wenkbrauwen vormden twee dunne, strakke bogen, en haar fel-rood gestifte lippen staken sterk af in het bleek-gepoeierde, strakke gezicht. Opnieuw keek zij hem aan, maar nu geërgerd, want zonder zich ervan bewust te zijn had hij haar gefixeerd. Zij mompelde iets tot den jongeman aan haar tafeltje. Deze fronste zijn wenkbrauwen, knikte en wierp eveneens een steelschen blik in Sam's richting. Sam sloeg zijn oogen neer en ontwaarde op den grond naast hun box een groot valies en twee kleinere handkoffertjes. Zij gingen zeker op vacantie! Nu, hij wenschte ze een prettige reis en een verzoening, die blijvend zou zijn! Hoewel het er op het moment nog lang niet naar uitzag! Zij waren weer met gedempte stemmen aan het twisten, en het kwam Sam voor, dat hij in hun gekibbel betrokken was, dat de twist ook over hem liep, want van tijd tot tijd wierpen zij steelsche blikken in zijn richting.

„Sta nu op,” hoorde hij den jongeman fluisteren. „Ik wil eerst nog wat eten,” antwoordde het meisje. „k Heb honger.”

„Doe niet zoo dwaas. Gooi de schaal met boon-tjes om. Vooruit!” snauwde de jongeman.

„Je bent een lafaard!” hoorde het meisje verachtelijk. Sam kon niet verstaan, wat de ander antwoordde, maar even later hoorde hij het meisje mompelen: „Wat wind je je toch op! Hij wil 'n beetje met me flirten, dat is alles! Blijf toch kalm, wezel!”

Sam vroeg zich af, of dat op hem sloeg. Hun stemmen klonken weer zachter. Toen begon hun snelle, ingehouden getwist opnieuw. Daarop volgde er een stilte. Er was iets giftigs en kwaad-aardigs in hun stemmen geweest. Neen, zij, Grace en hij, waren toch nooit zoo ver gegaan. Arme Grace! Arme, kleine Johnny! Die zaten nu thuis en hadden allebei verdriet. Hij zou dadelijk naar hen teruggaan en zeggen, dat hij te ruw was geweest; hij wilde probeeren het weer goed te maken. Natuurlijk was de jongen erg verdrietig, nu hem zijn nieuw water-pistooltje was afgenomen. Alle kleine jongens waren immers dol op speelgoed-wapens.

Zijn hand verdween in zijn zak en diepte er het afgenomen wapentje uit op. Hij legde het onnoozele ding voor zich op tafel en glimlachte.

Arme jongen, waarom was hij toch zoo tegen hem uitgevallen?! Hij keek naar de box met het jonge paartje, maar zij schonken hem dat oogenblik geen aandacht. Hij nam het pistooltje in zijn hand en dacht, dat het toch verduiveld veel op een echte revolver leek, en...

Tegelijk hoorde hij een verschrikten kreet.

Sam schrok op en staarde verbijsterd naar de box, waarin de beide jongelui gezeten waren. Zonder zich ervan bewust te zijn, had hij het revolvertje op den jongeman gericht gehouden. Diens gezicht was plotseling asch-grauw geworden en vol ontzetting week hij terug naar den uitersten hoek van zijn box, terwijl het meisje haar gezicht angstig in haar handen verborg. Zij zaten daar als twee gevonnisten voor hun rechter. — Sam, verbaasd als hij was van de ontzetting, die hij had teweeggebracht, kon zich een oogenblik niet verroeren. Toen begreep hij ineens, dat deze menschen reden moesten hebben om een revolver te vreezen, en dat hij thans deed, wat die man voortdurend had gevreesd.

Hij hoorde den jongeman stamelen: „We zijn erbij!” en zag, hoe hij zijn armen langzaam omhoog hief.

„Ja, jullie zijn erbij, en de buit ook,” verklaarde Sam, meer tot zichzelf dan tot hen, want hij vermoedde toen nog in de verste verte niet, welken buit het betrof. Toch lag er voor de schuldigen iets dwingend overtuigends in zijn stem. Met één sprong stond Sam voor hen en vulde den ingang van de box. Het meisje sidderde; haar tanden klapperden. Haar blikken schenen den jongeman iets te vragen. Deze knikte.

„Geef het hem,” beval zijn stem.

Haar hand greep in haar blouse en haalde een klein, lederen étui te voorschijn. Zij zette het op tafel en knipte het dekseltje open. Een zacht glanzend parelsnoer lag voor hem. Tegelijkertijd drong het vagelijk tot Sam door, dat de menschen, die in hun nabijheid hadden gezeten, opgewonden naderbij waren gedrongen: die dachten natuurlijk, dat zij van een sensationele arrestatie getuigen zouden zijn. Dadelijk zou het heele restaurant in rep en roer zijn gebracht. Sam zat in 'n moeilijk parket: hij wist niet goed, wat hem te doen stond. Hij had geen ander wapen bij zich dan 't waterpistooltje, dat hij in zijn handen hield.

„Haal 'n agent,” zei hij tegen Tony, die verschrikt naast hem opdook.

„Ja, signor Franklien,” antwoordde Tony onderdanig, en was verdwenen.

De jongeman begon het meisje bittere verwijten te maken. „Jouw schuld! Jouw schuld! Als we niet voor jou hier waren gebleven, zouden we nu allang onderweg zijn naar het schip!”

Sam richtte zijn revolvertje op de oogen van den man. Als de kerel 'n onverwachte beweging maakte, zou hij hem 'n waterstraal in de oogen schieten en van die gelegenheid gebruik maken

om hem een geweldigen maagstomp toe te dienen. Op hetzelfde oogenblik drong de verlammen de schrik tot hem door, dat er in dat vervloekte ding misschien niet eens meer water zat.

„Ik heb je wel gezegd, dat die vent ons in de gaten had!” beet de jongeman het meisje toe. En met een wanhopige stem fluisterde hij Sam schor in het oor: „Kom, kunnen we niet onderhandelen? Er is nog tijd... voor die agent komt. Steek dat in je zak en laten we er van door gaan. Vlug! Er is genoeg voor ons tweeën!”

„Neen!” zei Sam kort.

De dief week met een snelle beweging achteruit, als gereed voor een aanval. Zijn opgeheven handen beefden. Op hetzelfde oogenblik grepen twee sterke handen over het beschot van de box heen en omschroefden de polsen van den jongeman met hun ijzeren greep.

Het gezicht van den ouden Birge dook boven de box op. Het waren zijn handen geweest. Tegelijk begon Sam de situatie te begrijpen. Dat was natuurlijk het Emmet-snoer! En de baas was hier om de schuldigen in de gaten te houden!

„Arresteer hen,” beval Birge tegen iemand achter het beschot. Een agent van het hoofdkwartier kwam te voorschijn en stapte op het jonge paartje toe. Enkele seconden later knipten de boeien om de polsen der beide schuldigen.

Birge keek Franklin met opgetogen oogen aan.

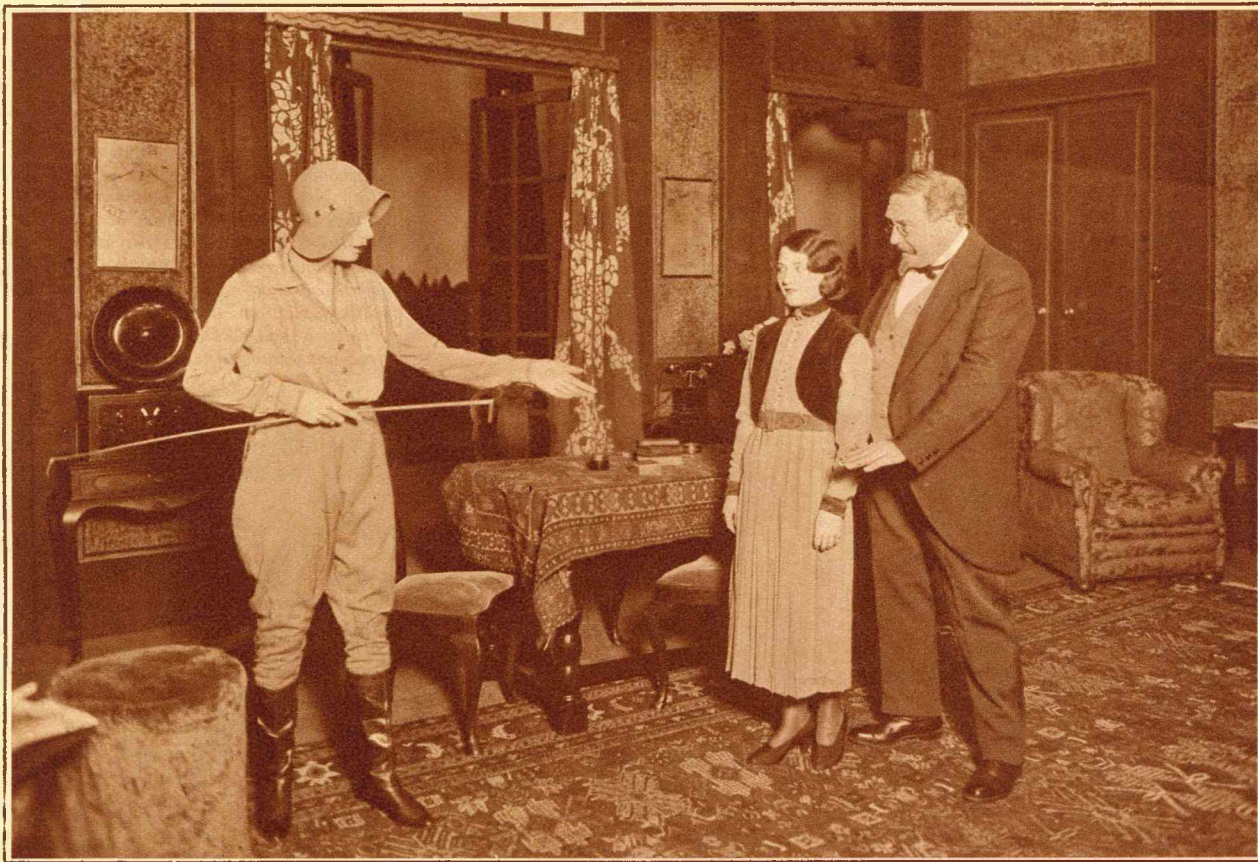
„Je moet weten, Franklin, dat ik er van overtuigd was, dat je blufte, toen je zei, dat je je in stilte met deze zaak bezig hield. Mijn plan was, ze op het schip te arresteren, maar jij hebt me de moeite bespaard. Ik feliciteer je, kerel!”

De promotie, die Sam's vader had geëischt voor hij hem van het schrale baantje bij Birge verlossen zou, klonk duidelijk door in den toon waarop Birge sprak. Sam stak het waterpistooltje in zijn jaszak met een air, alsof hij al het geschut van de wereld tot zijn beschikking had.

„Ik bluf nooit, Mr. Birge,” antwoordde hij plechtig.

Roode kool in doorsnee.

Lucie's ontsteltenis bij het weerzien van zóó'n groote dochter, die van kostschool komt. V.l.n.r. Fie Carelsen als Lucie, Sinny Hammé als Lena, Anton Roemer als dr. Julius Steinitz.

Lena's vlucht met den even onthutsten als verliefden buurman Bob Gartner. (Sinny Hammé en Joan Rummelts).

Wie zich het succes herinnert, dat het Hofstad-Tooneel en op de eerste plaats Fie Carelsen een vorig seizoen inlegden met „Een vrouw zooals ieder zoekt”, zal zich licht begrijpen kunnen, dat men gretig toegerepen heeft naar een nieuw stuk van denzelfden schrijver, Ludwig Hirschfeld, thans samenwerkend met Paul Frank. Weer heeft Fie Carelsen een unieke creatie gegeven van een niet-meer-jonge vrouw, Lucie — van een radicaal ander karakter echter dan die uit het vorige stuk. Haar gebaar en intonatie, en haar flair om geestigheden als eigen plotselinge trouvailles te lanceren, amuseeren den heelen avond lang. Evenals dien vorigen keer ook thans in de dochter-rol een debutante, die de aandacht trekt, en al durven wij Sinny Hammé niet dadelijk zooveel schoons voorspellen als Mary Dresselhuys — wat zij hier presteerde aan gratie en losheid, aan geest en temperament, aan ongekunstelde expressie, was verrassend en daarmee complimenteeren wij haar gaarne. Joan Rummelts is in zijn element in de rol van den argeloozen jonkman, Anton Roemer als de eerste man van Lucie — meer misschien dan Ludzer Eringa als de tweede echtgenoot: ook hij echter wist zijn creatie aannemelijk genoeg te maken. Op het tweede plan zorgen Willy Dunzelman en Anton van Zuijlen er uitmuntend voor, dat, zooals we onder Cor van der Lugt's regie gewoon zijn, alles even gaaf en harmonieus aansluit. Een gezellige, vermakelijke familie-vertooning, welke ieder aanbevolen kan worden, die eens 'n avond fijnzinnige verpoozing zoekt.

Stiefmama

Een dispuut tusschen de beide vaders over het welzijn van de gemeenschappelijke dochter. (Anton Roemer als dr. Julius Steinitz en Ludzer Eringa als consul Reysenbach).

Lucie's wanhopige pogingen om jong te blijven. Behalve punktröllers zal haar het leugentje helpen, dat de haast volwassen Lena niet haar dochter, maar haar stiefdochter is.

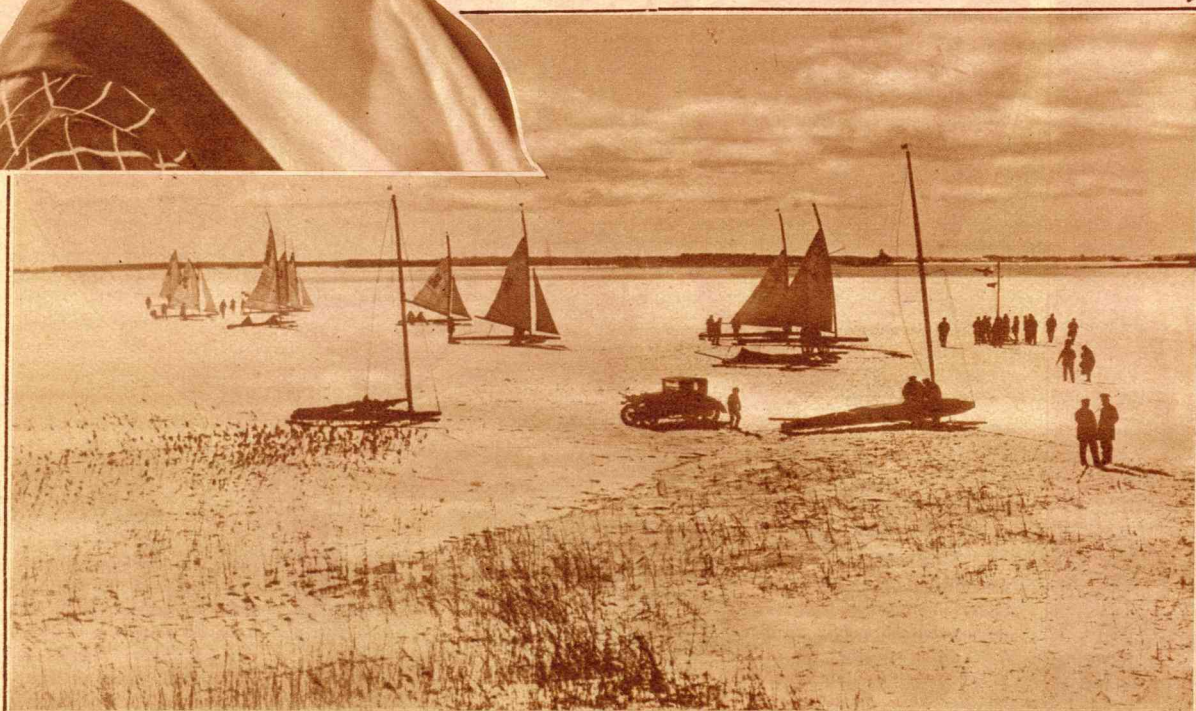
Te Berlijn hebben de vorige week ernstige vechtpartijen plaatsgebonden tusschen nationaal-socialisten en communisten, die een debat-vergadering hadden belegd in de groote zaal van Friedrichshain. Meer dan honderd menschen werden gewond en meer dan vijfhonderd stoelen vernield. Op onze foto ziet men den communisten-leider Ulbricht aan het woord. Na zijn rede brak het tumult los. Op den voorgrond met hand onder het hoofd dr. Goebbels, het bekende nationaal-socialistische Rijksdaglid, en naast hem zijn confrater Robert Schulz-Stettin, de eerste redenaar van den bloedigen avond.

Sonja Henie, de 18-jarige Noorsche, die reeds drie jaren achtereen het wereldkampioenschap schoonrijden wist te behalen, aan 't oefenen te St. Moritz, waar heden opnieuw een wedstrijd gehouden wordt.

Van over de Grenzen

Onze Hollandsche tooneelspeelster Dolly Bouwmeester maakt thans haar debuut bij de Paramount te Joinville. Zij is er bezig in de opnamen van een Hollandsch sprekende film „Televisie”

In het begin van Februari worden op de Masurische meren (Oost-Pruisen) wedstrijden gehouden voor zeil-sleden en reeds zijn de liefhebbers dezer bijzondere wintersport er druk aan 't trainen.

VROUWEN

Meedoen met de Mode

Niemand onzer behoeft te zeggen, dat zij niet in staat is aan de mode mee te doen. Een kleine verandering hier en daar kan een min of meer ouderwetschen mantel of japon een heel ander aanzien geven, zoodat ook zij die slechts over weinig kleedgeld te beschikken heeft er modieus kan uitzien. Het is daarvoor volstrekt niet noodzakelijk, alle modesnuffjes direct te volgen. Integendeel. Alle nieuwigheidjes zijn niet geschikt voor iedereen, en de best gekleede vrouw is zij, die uit het nieuwe weet te kiezen wat voor haar eigen persoonlijkheid het meest geschikt is, die niet slaafs de mode volgt, maar zich in groote lijnen aan de mode aanpast.

De vrouw die met een rokje tot aan de knie blijft loopen maakt zich min of meer belachelijk nu de mode langere rokken voorschrijft, vooral wanneer die vrouw niet meer jong is; en met den besten wil zal niemand haar elegant kunnen noemen, wanneer ze haar nauwe korte jurkjes onveranderd blijft dragen.

Waarom zouden we dat ook doen? Is er aan den te korten rok geen zoom die kan worden uitgelegd? Kan dat niet door de vouw die niet is weg te strijken? Wel, dan kan daar toch een fijn opnaaiseltje in gestikt worden, dat we eronder of erboven nog eens herhalen; of we bedekken de moet met een smal galonnetje, waarmee we dan ook elders de jurk een weinig garneeren.

Is er geen zoom die uitgelegd kan worden, dan kunnen we de jurk misschien verlengen door een tusschengezet heupstuk, dat tot aan de taille moet reiken.

Een nauwe korte japon kan men ook weer een heel modern aanzien geven met een bijpassende garneeringsstof, welke van onderen een rand vormt en tusschen de zijnaden den rok verwijdt. Neemt men daarvoor aan één kant ofwel beide zijden een lange slip van 'n vierkanten, schuin ingezetten lap, dan behoeft het geheel rondom niet eens zoo veel verlengd te worden. Tusschen twee haakjes, een zeer groote vrouw zal er eleganter uitzien met een japon welke een oneven lijn heeft dan met een rondom zeer langen rok.

Is de oude japon van gebloemde stof, dan kan men een bijzonder fraai geheel verkrijgen indien men de bloemen van onderen uitgeknipt op de effen garneeringsstof appliqueert, en wanneer men dan van de effen stof ook een schouderstuk neemt, waarop de bloemen in schuin opgaande lijn zijn aangebracht. Ook de mouwen kunnen dan nog modieuzer worden gemaakt door een klokvormig geknipt ondermouwte, waarop de bloemen weer geappliqueerd zijn en dat bij de polsen in 'n nauwsluitende manchet wordt bijeen genomen ofwel strookvormig uitvalt. Deze garneering is echter slechts geschikt voor stoffen met groot patroon.

Soms kan een oud japonnetje met lage ceintuur al 'n heel ander aanzien krijgen enkel door 'n smal ceintuurtje om de taille. Ook een modieus kraagje, al dan niet met bijpassende manchetten, wat heusch geen schatten behoeft te kosten, kan wonderen verrichten. En zoo is er meer. Wie nu en dan eens de modeplaten bekijkt en wie haar oogen den kost geeft bij de uitstallingen van onze mode-winkels, zal allicht allerlei ontdekken waarmee ze haar voordeel kan doen; ze zal allerlei kleine details van de mode zien welke haar ideetjes aan de hand doen voor het moderniseeren van de eigen kleeding.

Eenvoudig en sierlijk bruidskapsel, met aaronskelken inplaats van den traditioneelen oranjebloesem.

Turkoois-kleurig avondtoilet van georgette met bijpassenden mantel van velours de soie, gegarneerd met zwarte vos.

Een fraaie sjaal van roode zijde met bont bloemenborduursel — en de wijze waarop zulk een sjaal behoort te worden gedragen.

Het toilet van onze eerste afbeelding is zeer zeker geen voorbeeld van wat er van 'n oud costuumpje zou te maken wezen! Voor dit avondtoilet van turkoois-kleurige georgette, ontworpen door Marthe Collot, zijn heel wat meters stof verwerkt. Zeer elegant is de bijpassende mantel van velours de soie, gegarneerd met een zwart zijden galon en met zwarte vos.

Een fraai en eenvoudig bruidskapsel vertoont ons de tweede afbeelding. De tule is hier langs den zoom eenige malen omgevouwen en bij de ooren tot 'n sluitend kapje samen gevoegd. In plaats van den traditioneelen oranjebloesem is hier 'n bosje aaronskelken ter garneering

aangebracht. Het kapsel werd ontworpen door het modehuis Ramboury.

Ten slotte vertoonen we nog een moderne sjaal, bont gekleurd bloemenborduursel op rood fond, van het huis Mouna Ratorza — en de wijze waarop zulk een sjaal behoort te worden gedragen.

PAULA DEROSE.

Het maken van een Pouffe

Men kan een pouffe gemakkelijk zelf maken. OP VERZOEK

'n Patroon behoeft men niet te gebruiken. Men heeft er slechts twee rond geknipte stukken voor nodig voor boven- en onderkant en een rechten lap om die beide kanten met elkaar te verbinden. Voor een pouffe van gewone grootte rekent men boven- en onderkant ongeveer 45 c.M. in middellijn, terwijl men voor de hoogte ook 45 à 50 c.M. rekent. De rechte lap tusschen boven- en onderkant moet natuurlijk lang genoeg zijn om precies de rondingen te omvatten.

Met deze gegevens kan men, als men de breedte weet van de te gebruiken stof, gemakkelijk uitrekenen hoeveel men nodig heeft.

Zoo'n pouffe kan van allerlei materiaal vervaardigd worden. Men maakt ze wel eens van effen satinet met een overtrek van haak- of breiwerk uit bont gekleurde wol. Voor een slaapkamer, serre of tuinkamer zal 'n met modern cretonne overtrokken pouffe de meest geschikte wezen; ook overtrekt men ze wel in overeenstemming met de gewone kamermeubelen.

De moderne pouffe van onze afbeelding geeft de fantasie meer vrij spel. Zij is van gewone jute, waarop de versiering van ver-

LEVEN

schillende kleuren vilt of laken met kettingsteken van allerlei tinten wol een buitengewoon fleurig effect maakt.

Op het model van onze teekening zijn de cirkeltjes geknipt in beige, zacht groen en zwart. Voor het bewerken met wol kan men allerlei resten gebruiken van levendige kleur: verschillende tinten groen, blauw, paars, geel en rood. En nu is het natuurlijk de kunst om die kleuren zóó bij elkaar te kiezen, dat het werk een fraai geheel

wordt. Laat ik daarom even aangeven hoe de kleuren hier genomen zijn. Het eerste rondje is zwart en wordt met oranje wol in kettingsteek opgenaaid. Het binnenste randje kettingsteken is groen en eveneens de grootere kettingsteken, welke van den binnensten ring uit stralen. De tweede cirkel is jade-kleurig met lila opgenaaid en met een zachtgeel binnenrandje en grootere kettingsteken. De derde cirkel is zwart met jade en kersrood; de vierde lila met blauwgroen en oranje, de vijfde beige met paars en geel en het laatste zwarte rondje is opgenaaid met blauwe wol en verder met geel bewerkt.

De hierbij apart afgebeelde bloem geeft duidelijk aan hoe er gewerkt moet worden om de opening in het midden en om het geheele rondje heen. Elke bloem krijgt een korten steel van drie rijtjes kettingsteken in groene wol.

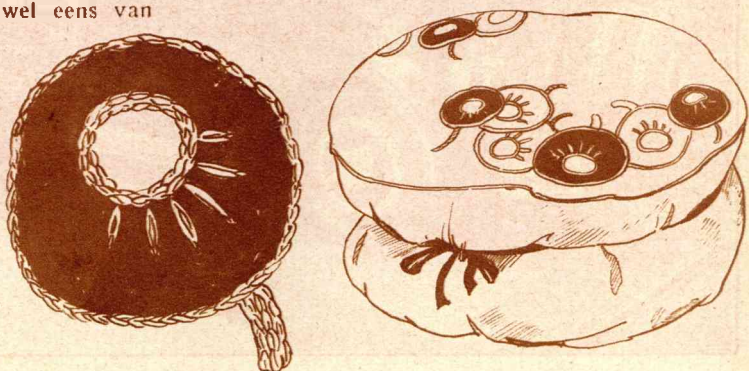
Maakt men de pouffe van jute dan rekene men de naden flink ruim, omdat jute gemakkelijk rafelt. Ik zou daarom ook aanraden het bovenstuk, eer er aan de bewerking wordt begonnen, met een rijgdraad even om te halen om verder rafelen te voorkomen.

Voor het in elkaar naaien van de pouffe naait men eerst den opstaanden kant precies op maat aan elkaar, dan zet men daar den ronden bovenkant in en ten slotte den onderkant, waarbij men een opening laat voor het vullen.

De pouffe kan gevuld worden met krantenpapier, in snippers gescheurd of geknipt en flink soepel gemaakt door wrijven. Dit vullen is niet zoo heel gemakkelijk, want het moet een stevig geheel worden. De gemakkelijkste en meest afdoende manier is: de pouffe laten vullen door een behanger. Zelf vullen is echter goedkooper natuurlijk en het is later ook altijd nog mogelijk de pouffe wat bij te vullen indien dit nodig mocht blijken.

Is de pouffe stevig opgevuld en heeft men de opening voor het vullen dichtgenaaid, dan bindt men midden om de pouffe nog een strak aangehaald lint of koord, dat natuurlijk passen moet bij het geheel.

CAROLINE.

Piet Moeskops hersteld. Wij richten een hartelijken gelukwensch aan Pieter's adres ter gelegenheid van zijn herstel na de zware ziekte, waarvoor hij te Parijs werd verpleegd. Op onze foto ziet men Moeskops weer in den huiselijken kring met vader en moeder en een zuster. Het kleine nichtje is natuurlijk in de wolken over „Oome Piet's" terugkeer.

Sport in de Residentie

Het is misschien wel min of meer tegen de verwachting in, dat V.U.C. er in is geslaagd, H.B.S. op eigen terrein een puntje te ontnemen. Een feit is het, dat de zwartwitten het verdienen en waar zij het bovendien maar al te hard nodig hebben, zal niemand hun dit succes, zelfs de meest enthousiaste H.B.S.-supporter niet, misgunnen.

Het spel van H.B.S., nu wij het toch over de kraaien hebben, is er intusschen niet op vooruitgegaan en zooals de zwartjes Zondag op Houtrust speelden, is er ook voor hen weinig succes meer te verwachten. Afgaande op hetgeen Zondag te zien werd gegeven, is het voor ons zelfs 'n raadsel, dat de Houtrustclub er in is geslaagd twaalf punten bijeen te garen.

De uitslag geeft de verhouding wel zoo ongeveer weer. V.U.C. was niet gelukkig, toen v. d. Zalm tegen het einde den bal in eigen doel kopte. Veel hooger is V.U.C. door het vrij gunstige resultaat van Zondag niet gekomen. H.F.C. was zoo verstandig om zich ten koste van 't Gooi met twee puntjes te verrijken en blijft nu even buiten schot. Excelsior, dat voor de tweede maal door Stormvogels werd geklopt, staat met V.U.C. in puntenaantal gelijk.

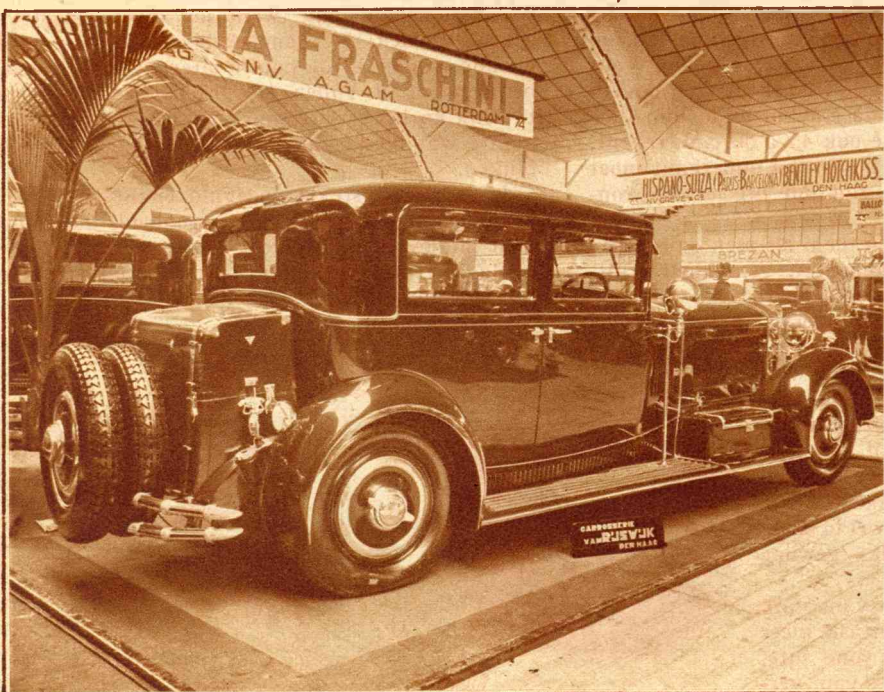
In de andere afdeling laat A.D.O. het er gelukkig niet bij zitten. Nu weer werd van E.D.O.

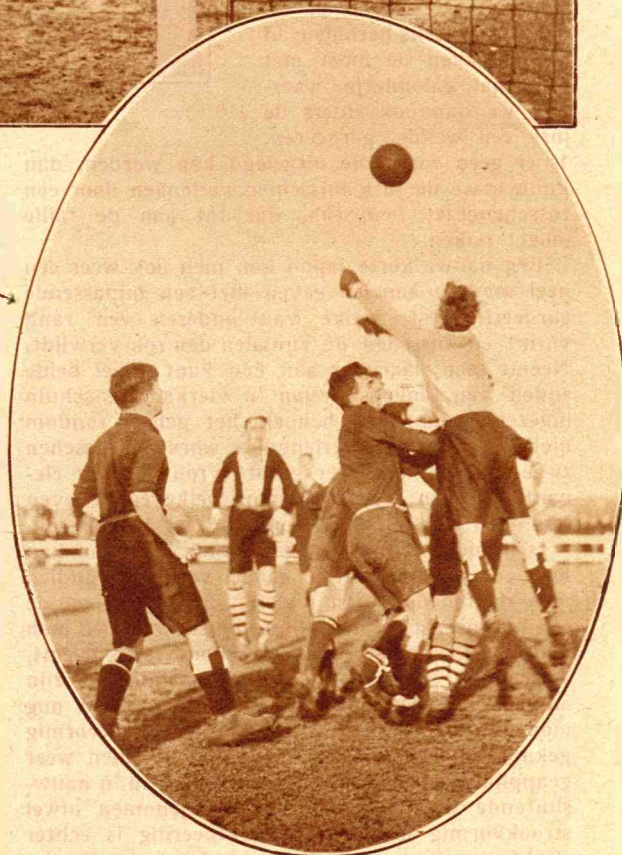
H.B.S. en V.U.C. spelen gelijk. Een kiekje uit deze Haagsche „derby" genomen voor 't doel der gastheeren.

De voetbalwedstrijd H.B.S.—V.U.C. Nog 'n kiekje voor het doel der thuisclub, dat tijdens het eerste gedeelte van den strijd geducht door de V. U. C.-ers werd bestookt.

De R. A. I.-tentoonstelling te Amsterdam. De stand der luxeuze Isotta Fraschini, 'n Italiaansch motorproduct met 'n Hollandsche carrosserie van v. Rijsink's fabrieken te Den Haag.

in de Spaarnestad gewonnen, zoodat 't degradatiegevaar voor de roodgroenen nu wel definitief als afgewend kan worden beschouwd. H. V. V. vormt met de drie clubs uit Kennemerland den staart. De geelzwarten raken leelijk met hun programma ten achter. Of dit in gegevenomstandigheden voor- of nadeel beteekent, valt moeilijk te zeggen. Heel vaak worden tegen het einde van het seizoen de punten 't gemakkelijkstl verkregen. Het ziet er echter in deze afdeling niet naar

uit, dat er tegen dat moment clubs zijn die zich de wieldekunnen veroorlooven van ietscadeau te doen.

Onmogelijk is het niet, dat de gedwongen rust den H.V.V.-ers goed gedaan heeft. Zoo iets heeft vaak een heel verschillende uitwerking en aanzien het moeilijk slechter kan worden dan tijdens de laatste wedstrijden, rekenen wij nu maar op het goede. Met 8 punten uit elf wedstrijden is de situatie niet bepaald gunstig, doch E.D.O. b.v., dat slechts 9 puntjes uit 13 wedstrijden behaalde, staat er toch zeker niet beter voor. Er zal hard gewerkt moeten worden door good old H.V.V. Geschiedt dit, dan ontsnappen de geelzwarten nog wel bijtijds.

De Bronzen Man

door E. Everett Green

Bijna op hetzelfde moment, alsof het kwam uit 't diepste der aarde haast onder haar voeten, kwam 'n verward tumult tot haar — kreten en geschreeuw — was 't ook gejuich? — alsof menschen een triomf hadden behaald. Marcia bleef als vastgenageld op dezelfde plek staan. Toen klonk de stem van Leslie tot haar door:

„Er is iets gebeurd! Ze hebben hen gevonden! Oh, Marcia, Marcia, wat zou 't zijn — levend of dood?”

HOOFDSTUK XXIX

HEREENIGD

Als een loopend vuurtje verspreidde zich 't nieuws. Van alle kanten kwamen de menschen. Men drong de spelonk binnen. Ze hoorden, dat men beneden hulp noodig had om de opgesloten naar boven te brengen en ze vochten bijna om de eersten te zijn. Niemand dacht meer aan mogelijk gevaar.

In 't bleeke licht van den komenden dag zagen Marcia en Leslie 't gedrang aan. Marcia was nu kalm. Elke emotie, elke angst scheen opgenomen in de allesoverheerschende spanning.

De slachtoffers waren gevonden. Ze werden naar boven gebracht. Nog een paar minuten en ze zou 't gezicht van haar man zien. Ze wachtte, de oogen strak op den uitgang gericht. De stemmen werden luider. De vrouwen, die op eerbiedigen afstand van de beide dames gebleven waren, begonnen te snikken.

„Ze komen! Ze komen!” zei de een tegen de ander. En ze kwamen. De hijgende dragers hielden in hun armen twee forsche gedaanten, die elkaar zoo stevig omkneld hielden, dat men ze in de mijn niet van elkaar had kunnen losmaken. De mannen struikelden onder 't gewicht van hun last. Op den grond legden ze beiden neer en een gil ontsnapte aan de bleeke lippen van Ruth Raleigh. „'t Is vader — vader en Marcus!”

Marcia lag al op de knieën, bij haar nadering waren de mannen een paar pas teruggeweken. Ruth stond onmiddellijk naast haar en van den anderen kant kwam de dokter, tegelijk met Tom Drummond, Percival en Ennisvale.

„De oude man heeft hem als in 'n klauw vast,” zei de dokter. „'t Lijkt wel of ze samen gevallen zijn en 't bewustzijn verloren hebben. We moeten hen scheiden, hoe dan ook. Ik geloof, dat de oude Ebenezer al dood is.”

't Kostte drie sterke mannen geweldige inspanning Marcus uit de handen van den doode te bevrijden. De oude Ebenezer was gestorven met de handen als klauwen om 't lichaam van den man op wien hij zich had willen

wreken. Hulp kon bij hem niet meer baten. De dokter boog zich over Marcus heen, maakte diens kleeren los, legde zijn oor op 't hart en een doodsche stilte viel in.

„Hij leeft!” zei hij. „Geef onmiddellijk wat cognac.”

Marcia had 't al — haar eigen zilveren flacon. De dokter goot eenige druppels tusschen de opeengeklemdde lippen. Hij legde een paar kussens in den rug van den bewusteloze en begon kunstmatige ademhaling toe te passen. Marcia zag langzaam een weinig kleur op 't doodsbleeke gezicht komen. Even later haalde hij diep adem en de dokter staakte 't werk.

„Dat is genoeg,” verklaarde hij. „Nog een beetje cognac, lady Marcia. Kijk, dezen keer slikt hij. Mooi. En nu zoo gauw mogelijk naar Wold Hall. Ik ben bang, dat ik nog meer noodig ben hier, maar ik kom, zoo gauw ik klaar ben. Voorzichtig met 't vervoeren. Een arm is gebroken — dubbele fractuur vrees ik.”

Nog een vraag stelde Marcia voor ze wegging.

„De anderen — zijn ze allemaal in veiligheid?”

„We hebben ze er allemaal uit, mylady.”

„Levend?”

„De meesten. Twee van hen zijn verdronken, lagen met 't hoofd in 't water. Een man wilde ons alles vertellen, maar de dokter zei, dat hij eerst moest rusten. Ze waren 't bangst voor den meester en den ouden man — die op elkaar lagen juist op de plek, waar de ander zei, dat de meester had staan roepen.”

„Ik denk, dat de oude man hem van achteren

besprongen is,” zei Percival zachtjes. „Hij is al lang half krankzinnig geweest. Ongetwijfeld heeft de angst voor de ontploffing en 't water hem van de rest van zijn verstand beroofd. Hij had de kracht van een krankzinnige. Marcus' arm is leelijk gebroken. Als de oude man hem in 't donker van achteren af besprong, kon hij zich niet verweren. Misschien vielen ze samen neer; en daarom kregen we geen antwoord meer, niemand wist de juiste communicatieplaats.”

Voorzichtig droegen ze Marcus naar Wold Hall, waar liefhebbende handen alles al in gereedheid hadden gebracht. Nadat Ruth gehoord had, dat haar vader dood was, had ze diep bedroefd, maar kalm, de leiding op zich genomen. Ze had bevolen, dat 't stoffelijk overschot naar Hill Top Farm moest worden vervoerd. Naast Tom Drummond liep ze voor de draagbaar van Marcus uit en zij samen met Marcia besteedden de eerste zorgen aan den patiënt. Marcus lag al gauw in zijn eigen bed, telkens werden hem kleine porties voedsel toegediend en de arm werd met een nat verband omwikkeld, tot de dokter kwam.

„Een leelijk geval,” vond Tom, toen hij den arm zoo gemakkelijk mogelijk neerlegde. „Hoe zou dat gekomen zijn? Maar u hoeft niet zoo angstig te kijken, lady Marcia.”

„Noem me zoo niet, Tom,” zei ze, hem recht in de oogen kijkende. „We zijn neef en nicht en aan jou dank ik de redding van mijn man.”

Hij raakte haar hand aan en glimlachte. Van te voren had ze zijn gezicht nog niet duidelijk gezien. Hij had haar oppervlakkig een ruwere editie geleken van haar man. Maar nu zag ze wel degelijk verschil. De gelaatstreken en de tint waren gelijk; maar de uitdrukking was anders. Het kalme, waardige ontbrak; de lippen waren te ver vaneen; de

oogen dwaalden heen en weer en keken niet altijd de medemenschen open aan. Een zekere zorgeloosheid kenmerkte z'n houding en woorden, wat een groot verschil was met de kalme, zelfbewuste houding van Marcus. Zijn lach was innemend vond Marcia en ze kon heel goed begrijpen, dat Ruth onder zijn betoovering gekomen was.

Een zonnestraal viel op 't bed, juist toen Marcus de oogen opende. Zijn vrouw boog zich over hem heen en hun oogen ontmoetten elkaar. 't Was, alsof eerst in dien langen, langen blik de kloof, welke hen gescheiden had, eindelijk werd overbrugd en toen langzaam geheel verdween. Geen woord werd er gesproken. De taal der oogen was welsprekend genoeg. Toen boog Marcia zich voorover en gaf haar echtgenoot een kus. „Mijn eigen man,” fluisterde ze en haar stem beefde.

„Was het een

De mijnwerker.

droom, Marcia?" vroeg hij even later, toen ze hem had laten drinken en weer rustig naast hem zat, zijn gezonde hand vasthoudend — „was 't een droom, wat je me daar in de diepte hebt toegeroepen, nadat ik den bekenden roep gehoord had?"

Hij keek haar aan, onzeker, maar ze lachte zachtjes. „Den roep van Tom, bedoel je? Nee, dat is geen droom geweest. Tom is teruggekomen; hij vertelde me, dat hij meende je van den buitenkant af gauwer te kunnen bereiken. 't Was Tom, die de reddingsbrigade aanvoerde en jullie allemaal redde uit die vreeselijke duisternis."

„'t Was niet langer donker, toen ik eenmaal je stem gehoord had, Marcia. 't Was alsof de zon doorbrak. Alleen later leek alles weer te verdwijnen, tot ik wakker werd en jou naast me vond." Ze lichtte zijn hand op en drukte die tegen haar wang. Zelfs nu leek iedere liefkoozing hem nog vreemd.

„Ja, een jongen heeft juist alles verteld. De oude Ebenezer was 't. Niettegenstaande je gebroken arm, Marcus, had je hem juist naar een veilige plek gedragen en uren lang heeft hij onbeweeglijk gelegen. Jij hield den moed bij de menschen er in. Jij bleef door signalen met de reddingsbrigade in contact en vertelde hun, wat men deed om jullie te bereiken. We weten 't allemaal. En toen kwam een vreemde roep. Ze schrokken allemaal, maar jij vloog op en ging naar een andere gang en riep terug. Niemand durfde je te volgen, behalve een jongen en dan op tamelijk grooten afstand. Hij zag niet, dat de oude man achter je aankroop, maar toch moet hij 't gedaan hebben. De jongen hoorde je roepen, maar je hoofd was in een opening verborgen en hij kon niet verstaan, wat je zei. Je had de laatste kaars aangestoken, maar 't schijnsel was heel flauw. Toch kon hij zien, wat er gebeurde. Als een tijger sprong Ebenezer op je af, sloeg zijn armen om je heen. Jullie vielen samen en 't licht ging uit. De jongen kroop naar de anderen terug en vertelde, wat hij gezien had; maar ze konden 't eerst niet gelooven. Twee anderen gingen mee naar de gang, maar ze durfden in 't donker niet ver te gaan uit angst te verdwalen. Meer was er niet te vertellen, tot de reddingsbrigade kwam, jij en de oude man lagen op den grond — hij dood, en jij bewusteloos."

„Dood? Is de oude man dood? Voor men hem de waarheid heeft kunnen vertellen?"

„Misschien is 't zoo beter," antwoordde Marcia; „de levenslange wroeging, die hij tengevolge van zijn wraakneming op jou had moeten voelen, is hem nu tenminste bespaard. Laten we niet te hard over hem denken. Het is niet moeilijk te vergeven, daar ik jou terug heb, Marcus."

Hij hoorde 't beven van haar stem en zag den vochtigen glans in haar oogen. Zijn hand drukte de hare met meer kracht, dan ze mogelijk geacht had.

„Marcia," vroeg hij, „wanneer ben je begonnen met van me te gaan houden?"

Ze keek hem even aan en zachtjes fluisterde ze: „Ik geloof, toen ik je begon te vertrouwen, Marcus."

„En wanneer was dat, lieveling?"

Weer zweeg ze en dacht na. 't Was zoo moeilijk zich te herinneren, wanneer ze niet van dezen man gehouden had.

„Ik geloof, toen ik merkte, dat anderen je niet heelemaal vertrouwden, toen ik lasterpraatjes

laat ik in 't midden — dat 't veiliger zou zijn voor Tom om de heele geschiedenis geheim te houden. Ik had Tom alleen beloofd te zullen spreken, wanneer mijn eigen reputatie gevaar liep. Zonder die belofte wilde hij niet weg. Misschien was 't ook gedeeltelijk mijn trots. Ik had Tom zoo dikwijls beschermd, nu was 't ook al weer goed twee jaar best gegaan, dat ik de zaak gerust op zijn beloop durfde laten. Mijn brief, waarin ik hem mijn huwelijk meedeelde, bracht Tom terug. Na heel veel omzwervingen kreeg hij den brief eindelijk in handen. Ik hoop, dat zijn terugkomst hem geen ongeluk aanbrengt."

„Dat geloof ik niet,"

antwoordde Marcia. „ik geloof niet, dat men hem nu in die kwestie zal gaan mengen. Misschien kan hij ook alles eerlijk vertellen. Ebenezer is dood. Ruth en Tom houden van elkaar —"

„Je weet nu dus alles?"

„Ja — telkens kreeg ik een stukje en zoo kwam de lange nacht om. Oh, Marcus, 't lijkt allemaal net een vreeselijke droom! 't Is toch waar, dat ik je veilig terug heb? Ik zal toch niet wakker worden tot 't besef, dat ik gedroomd heb en dat jij — dat jij —"

Groote tranen kwamen haar in de oogen en ze snikte 't uit. Haar gezicht was nog bleeker dan 't zijne. Zijn hand drukte op 't belknopje, dat bij 't bed hing. 't Geluid daarvan deed Marcia weer tot zichzelf komen. Ze beefde en legde haar hoofd naast dat van haar man op 't kussen.

„Ik — ik ben heel dom. Je moet 't me niet kwalijk nemen, Marcus. Ik had je kalm moeten houden. Maar deze twee lange dagen en nachten —"

„Liefste, je moest nu wat gaan rusten. Ah, daar is de dokter; hij zal 't je ook wel zeggen. Rawson, je moet eerst voor mijn vrouw zorgen. Ze heeft meer een dokter noodig dan ik."

De oude huisdokter kwam de kamer in, deed de deur achter zich dicht en sloot daardoor Leslie buiten.

„Dat geloof ik niet, Marcus," zei hij familiair.

„Je vrouw is jong en sterk en heeft haar man levend terug; en als ze

een verstandige vrouw is en hem vier en twintig uur, die zij in bed doorbrengt, aan ons overlaat, geloof ik niet, dat ze veel nadeelige gevolgen zal ondervinden. Geluk is 't grootste geneesmiddel."

Marcia kreeg een vuurroode kleur, die onmiddellijk weer wegtrok. Ze beefde van blijdschap en legde opnieuw haar hoofd op 't kussen. Zacht streelde Marcus 't donkere haar.

„Lieveling," fluisterde hij, „mijn eigen vrouwtje! De dokter, die zich even had omgedraaid, riep nu Leslie, duwde Marcia bijna in de armen van haar vriendin en beval:

„Breng haar naar bed — dadelijk, juffrouw Moncrieff; ze mag niet opstaan, voor ik haar morgen bezocht heb."

(Slot volgt)

In de mijngang.

hoorde. Eerst hinderden ze me. Ik voelde dat je geen geheim in je leven had en ik voelde me gekrenkt. Een tijdje vervreemde 't ons van elkaar. Maar toen ik merkte, dat anderen je verdachten — toen kwam ik in opstand. Ik kreeg een hekel aan die menschen. Ik kreeg een hekel aan mezelf —"

„Waarom heb je 't me dan niet gevraagd, Marcia?"

Ze lachte trotsch, toen ze antwoordde:

„Omdat ik wist, dat je 't me wel zoudt vertellen, als dat goed voor me was. Ik wilde niet weten, wat jij expres voor me verborgen hield."

„Mijn lief, trouw vrouwtje!"

„Je zei me, dat ik mocht vragen, wat ik wou, Marcus, maar uit je zelf wilde je 't me niet vertellen. Dat was genoeg."

„Ik wilde 't wel vertellen," antwoordde hij rustig. „Maar ik had een enkel bezwaar. We waren overeengekomen — of 't verstandig was of niet

Bloedzuiverende

Laxerpillen van Apotheker
BOOM verwijderen overtollig
gal en slijm en bevorderen en
regelen een goeden stoelgang.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogist-
winkels à 30 en 55 cent per doosje.

VRAAGT UWEN WINKELIER
HET MERK „PRIMA“
INDIEN NIET VOORRADIG,
SCHRIFT ONS OM INLICHTINGEN.
ANTON HUNINK—DEVENTER
HOFLEVERANCIER

Ik heb nooit meer vetwormpjes.

Zij heeft voorgoed een eind gemaakt aan vet-
wormpjes en dergelijke. Zij heeft niet alleen ont-
dekt, hoe ze weg te krijgen, maar zij weet nu hoe
ze weg te houden. Leest haar brief eens:

„Ik wilde U even laten weten, dat ik Radox
uitstekend vind. Ik had erge last van vet-
wormpjes en uitgezette poriën en had al veel
geklaagd en gehoopt, dat ik nog eens iets zou
vinden, om mijn teint te verbeteren. Ik pro-
beerde Radox in mijn waschwater en zag, dat
het de eerste de beste keer alle vetwormpjes
van mijn gezicht verwijderd had. Het is wer-
kelijk wonderlijk, hoe frisch mijn teint ge-
worden is. Ik heb nu nooit meer vetworm-
pjes, omdat ik telkens als ik mijn gezicht
wasch, wat Radox in het water doe.“ V. P.

Laat vetwormpjes niet langer Uw uiterlijk be-
derven. Zonder uitknippen, zonder leelijke vlekken
op de huid achter te laten, kunt U deze hinder-
lijke ontsieringen verwijderen. U doet slechts een
volle theelepel Radox in een glas goed warm water
en behandelt de leelijke plekken hiermee ge-
durende enkele minuten. Droog dan af met een
ruige handdoek en de vetwormpjes worden een-
voudig weggeveegd. Gebruik hierna een goede cold
cream. Ga dan door met steeds wat Radox bij Uw
waschwater te voegen en U zult nooit meer last
hebben van vetwormpjes. Radox bevat zuurstof,
het beste antiseptische natuurmiddel en dit zuivert
de poriën grondig en voorkomt, dat de vetwormpjes
oilt terug komen.

Radox is heerlijk geïmpregneerd en verkrijgbaar
bij alle apothekers en drogisten à f 1.25 per pak.
Een pak is toereikend voor verscheidene weken.
Imp.: N.V. Rowntree Hand.Mij., Keizersgr. 124, A'dam.

Voor Indië verkrijgbaar bij de fa. J. v. Gorkom & Co.
Djocja, en hare filialen.

**HOLLANDSCHE VERPAKKING
WAARBORGT ECHTHEID.**

Zoo'n van Veen's Ideaal Bedstel - een
heerlijk veerkrachtige kapokmatras, die nooit
ultzakt, nooit een kuil vormt... daaronder
nu nog zoo'n van Veen's STALEN
Gezondheidsmatras... dat slaapmiddel
helpt voor iedereen...

3-deelige matras, pe-
luw, 2 kussens - prima
kapok en linnen vullen
15 jaar garantie
f 69.-

**VAN VEEN'S
BEDDENMAGAZIJNEN**

DEN HAAG, Schoolstr. 31, Piet Heinstr. 106

ADVERTEEREN
in
's-GRAVENHAGE IN BEELD

is een daad van
verstandig beleid

Vrije Tijd is Geld als U een Wikuna heeft

Een verdienste
van f 3.50
per dozijn paar.

Het geheele jaar
kunt U werken,
onverschillig
waar U woont.

Het is mogelijk in één dag een dozijn
paar en zelfs meer te vervaardigen.

De vraag naar WIKUNA-SOKKEN wordt elken dag grooter;
zij worden in meer dan 500 winkels verkocht. Wij zoeken
daarom vele dames, heeren, oud en jong, echter alleen die
welke niet onbemiddeld zijn en over een eigen woning,
resp. eigen kamer beschikken, om kousen, sokken en andere
tricotages voor ons op onze breimachine Wikuna,
te breien. Het werk is gemakkelijk en een-
voudig en wordt thuis gedaan. Vakkenis
is geen vereischte.

N.V. tot PRODUCTIE
VAN GEBREIDE GOE-
DEREN ALS HUISWERK
MET BREIMACHINES
„WIKUNA“
AMSTERDAM C
Frederiksplein 6-8, Ald. 40.

N.V. tot Productie van gebreide goe-
deren als huiswerk met breimachines
„WIKUNA“ Frederiksplein 6-8,
ald. 40. Amsterdam C.
Gelieve mij gratis en franco te zenden,
zonder eenige verplichting mijnerzijds.
Uw prospectus met inlichtingen.

Naam:

Woonplaats:

Straat:

Dese bon uitknippen
en opzenden aan:

Abonneert U op
**'S-GRAVENHAGE
IN BEELD**

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. DE genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Een abonnement voor weinig
geld en dan nog een gratis
verzekering op den koop toe

Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongevallen

hun overkomen in of buiten de
uitoefening van hun beroep.

UITKEERINGEN:

bij levenslange invaliditeit . . .	f 2000.-
bij dood	600.-
bij verlies van 1 hand, voet of oog	300.-
bij verlies van 1 duim of wijsvinger	50.-
bij verlies van een anderen vinger	25.-

Zie de Polis-voorwaarden.